OPROEP AAN KERK EN ISRAËL

TEN GELEIDE BIJ DE SJOFAR SERIE

Dr. A.A. Leenhouts

GETUIGENIS
EN EENHEID

SJOFAR SERIE

Oproep aan Kerk en Israël

OPROEP AAN KERK EN ISRAËL

Ten geleide bij de Sjofar-serie

Dr. A.A. Leenhouts

Stichting Getuigenis en Eenheid
Den Haag, 2026

De subjectieve eerlijkheid waarmee een boodschap wordt uitgedragen, noch de intensiteit waarmee zij als geestelijke ervaring werd ontvangen, is een garantie voor objectieve waarheid.

Zo kan ook een vals Messianisme of een politieke ideologie epidemisch om zich heen grijpen, met het gevolg dat de ten onrechte opgeroepen verwachtingen vroeg of laat omslaan in destructieve krachten, zodra blijkt dat de vervullingen eeuwig zullen uitblijven. Dit is het dan ook wat elk profeteren tot zulk een ernstige zaak maakt…

De vraag die hier aan kerken en geloofsgemeenschappen gesteld wordt is: Is deze leer uit God of uit de mens?

A.A. Leenhouts

GETUIGENIS
EN EENHEID

Stichting Getuigenis en Eenheid
Postbus 64814, 2506 CE Den Haag
info@getuigeniseneenheid.nl
www.getuigeniseneenheid.nl

Eerste uitgave door uitgeverij Primo Vere, 2002

Copyright © E-book 2026 Erven Ds. A.A. Leenhouts

Voor Bijbelcitaten is de NBG51 vertaling gebruikt – tenzij anders vermeld

Team redactionele bewerking:
J. van Genderen
J.N. van Genderen - Kaashoek
S.B. Leenhouts - van der Kruijt

Omslagontwerp Martha Koekkoek-Meijer
Boekverzorging C.M. Goslinga

Alle rechten zijn voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Voorwoord 8

Anno Domini 1948 12
Het roepingsvisioen
De woestijn in…
Oproep
Het grondpatroon

Inhoud der directe boodschappen 19
Context en tijdsgewricht waarin de boodschappen kwamen
Boodschap voor de Gereformeerde Kerken
Boodschap voor het Wereld-Baptisme
Boodschap voor het Wereld-Barthianisme
Boodschap voor Israël
Boodschap voor de Hervormde Kerk

De slag om Jeruzalem 38

In concreto 46
De adressering
Waarom nu de Koptisch Orthodoxe Kerk van Egypte?

Beker en graan 52
Oorkonde
Open Brief aan Regering en Volk van Israël

Tot besluit 63

VOORWOORD

In 1948 ontving Ds. A.A. Leenhouts, destijds predikant in de Gereformeerde Kerken in Nederland, een boodschap van God met een inhoud die in het bijzonder bestemd is voor 'Kerk' en 'Israël'. Leenhouts had een ervaring als van een engelverschijning en een rechtstreeks spreken van God.

Het gegeven zicht op Israëls toekomst bracht hem tot de overtuiging, dat een politieke oplossing voor het bereiken van de werkelijke vrede in het Midden-Oosten en daarmee in de hele wereld, alleen geboren kan worden uit een religieuze oplossing. Centraal hierbij staat de identiteit en de Messiaanse bestemming van het Joodse volk.

De Stichting Getuigenis en Eenheid is in 1962 in het leven geroepen om steun te verlenen aan de werkzaamheden, welke ten doel hebben de verkondiging en ontsluiting van het Woord Gods en de bevordering van de ware eenheid der kinderen Gods. De Stichting ziet het als haar taak om eerdergenoemde boodschap, tezamen met de daaruit voortgevloeide exegese van de Schrift, die door Leenhouts uiteengezet is in de vier delen van de Sjofar-serie, voor te leggen aan 'Kerk' en 'Israël'.

Met de oproep aan 'de Kerk' wordt de christenheid in haar volle breedte aangesproken, waarbij met klem een beroep gedaan wordt op de door Paulus aan de ganse christenheid gegeven opdracht: *'Dooft de Geest niet uit, veracht de profetieën niet, maar toetst alles en behoudt het goede.'* (1 Thessalonicenzen 5:19-21)

Wanneer gesproken wordt van Israël, dient men hieronder te verstaan het Joodse volk in zijn geheel.

Op 12 maart 2001 is de auteur, na een bewogen leven, op 86-jarige leeftijd overleden.

De op 11 januari 1915 in Schoondijke (Zeeland) geboren boerenzoon beschouwde als één van de hoofdmomenten van zijn leven het geroepen worden tot dienaar des Woords in Vlagtwedde. Hij deed er zijn intrede op 11 mei 1941 met de tekst uit Ezechiël 3:1 (St. Vert.): *'Mensenkind… eet deze rol, en ga, spreek tot het huis Israëls'*, en werd bevestigd in het ambt met de tekst: *'…wie zielen vangt is wijs'*. (Spreuken 11:31 St. Vert.)

Bij zijn begrafenis is voorgelezen hoe hij zijn leven en werk heeft verwoord:

'Beide teksten hebben mijn hele ambtswerk beheerst. Ik moest reeds in Vlagtwedde ondergaan hoezeer wij door de kerkelijke verdeeldheid geestelijk machteloos stonden tegenover de politieke macht der duisternis van het fascisme. In de tijd dat de bondelingen Gods, de Joden, werden weggevoerd om vernietigd te worden, scheurde mijn kerk om onwezenlijke kwesties als 'het houden voor wedergeboren' van de eveneens als verbondskinderen beschouwde kinderen van kerkleden.

In die gruwelijke dagen bezocht ik de Joden op het moment, waarop zij werden opgehaald en bijeengebracht om te worden gedeporteerd. Ik wilde hun een laatste groet brengen. Wat mijn ogen daar aan ellende en wanhoop hebben gezien, heeft mijn hele leven op mijn netvlies gestaan. Het enige wat ik daar kon uitbrengen als antwoord op het 'waarom' was: Ik hoop dat wij elkaar zullen weerzien in het nieuwe Jeruzalem. (…)

In 1944 vertrokken wij naar Heerenveen, waar ik, naast mijn werk als predikant in de Gereformeerde Kerk, ook gevangenispredikant werd van Cracstate. In deze gevangenis werden, toen de oorlog voorbij was, de fascisten opgesloten. Door de herderlijke gesprekken die ik met deze mensen voerde, werd mijn visie over de schuld van onze kerkelijke verdeeldheid nog verdiept en kreeg ik meer inzicht in de satanische misleiding

door een wereldbeschouwing, waar tegenover wij als kerk vrij machteloos stonden, juist door onze verdeeldheid.'

Voor zijn verzetsactiviteiten in de Tweede Wereldoorlog ontving Leenhouts een erkenning van Engeland, Amerika en Frankrijk.

Leenhouts vervolgde zijn ambtswerk in Enschede, waar de verdeeldheid afschuwelijke vormen had aangenomen. Hier sprak de Heer hem in 1948 aan over de weg, die zou leiden naar de vrede van Zijn gemeente.

Een beschrijving van dit ontzagwekkende gebeuren wordt in Leenhouts' eigen woorden weergegeven in de paragraaf 'Anno Domini 1948'. (pag. 12)

Na veel strijd binnen de kerk waar hij predikant was, een strijd die ontstaan was als gevolg van de gebeurtenis in 1948 en die ook gevolgen had voor zijn gezin, legde hij in 1958 zijn ambt in deze kerk neer en begon hij in vrijheid in binnen- en buitenland zijn boodschap uit te dragen in woord en geschrift. Zo predikte hij o.a. in Duitsland, Zwitserland en Zweden en sprak hij over zijn visie met religieuze en wetenschappelijke sleutelfiguren in Israël, Marokko en Tunesië, en in 1974 op een Wereldcongres voor Rabbijnen in Knokke, in België.

Voor de bijzondere inhoud van zijn boeken en andere publicaties ontving hij in 1990 van het International Bible Institute in Malawi in Afrika een eredoctoraat.

Naast het prediken stuurde Leenhouts onder meer Open Brieven aan de Regering en het Parlement van Nederland, aan de Regering en het Volk van Israël (pag. 58), aan de Arabische landen en aan het Vaticaan.

De Sjofar-serie schreef hij op hoge leeftijd en kwam enkele maanden voor zijn overlijden gereed. Het moet worden gezien als zijn geestelijk testament.

Tot slot is het voor de lezer van belang om te weten, dat waar in dit begeleidend schrijven de 'ik-vorm' is gebruikt, het teksten betreft die overgenomen zijn uit eerdere publicaties (boeken, brochures, contactbrieven etc.), of passages uit eerder door Leenhouts opgestelde, vooralsnog niet uitgegeven documenten.

's-Gravenhage, juni 2002

Stichting Getuigenis en Eenheid
Postbus 64814
2506 CE 's-Gravenhage

G. van Kralingen *(voorzitter)*
Drs. F.J. Kutsch Lojenga *(secretaris-penningmeester)*

ANNO DOMINI 1948

Het roepingsvisioen

Op heel bijzondere wijze greep de Here in mijn leven in, nadat ik in het jaar 1948 van vakantie terugkwam en weer volop aan het werk wilde gaan als predikant in de Gereformeerde Kerk te Enschede.

Plotseling was daar de inslag van een wonder, zó aangrijpend voor de mens die het aangaat, dat elke beschrijving tekortschiet. Mijn studeerkamer stond onverwachts in lichterlaaie. Ik hoorde in de geest een geweldige storm en had de ervaring van een engelverschijning. Ik begaf mij naar het raam en constateerde hoe buiten alles bladstil was. Vervolgens liep ik naar de slaapkamer, keek in de spiegel en merkte dat ik eruitzag als een dode; daarna ging ik weer terug naar de studeerkamer, greep, als door een onzichtbare hand geleid, een blocnote en nam achter mijn bureau plaats.

Toen sprak de Heer woordelijk: *'Mijn kinderen hebben gebeden en Ik antwoord…'*

De Heer sprak over Israëls toekomst, over het komende wereldréveil, gaf boodschappen voor de kerken en liet mij daarna vele dagen lang in brandende visioenen zien hoe de laatste tekst van Maleachi inhoudelijk identiek is met Openbaring 10.

Elk woord sloeg als een vlam door mij heen. Het doodszweet droop van mij af en zonder enige macht te hebben over mijn hand of gedachten, kwam zin na zin ordelijk op papier te staan.

God opende het geheimenis van Openbaring 10: de verborgenheid der donderslagen, het verzegelde voorlaatste mysterie.

Ik werd in de geest geconfronteerd met de angsten van Jezus in Gethsémane, met Zijn kruislijden en godverlatenheid, maar

ook met de onmetelijke kracht van Zijn opstanding en toekomst. Beurtelings moest ik zien onze oneindige schuld aan Zijn bloed en de rijkdom van Zijn ontferming in de komende opwekking.

De woestijn in …

Daarna kwamen de beproevingen. Een dergelijke ervaring maakt afgrondelijk eenzaam. Vooral in een tijd en in een omgeving, waarin bijzondere werkingen des Geestes kerkelijk geheel buiten het blikveld vielen. Wie toen - in 1948 - als predikant met een profetie of visioen aankwam, had, kerkelijk gesproken, twee mogelijkheden: schorsing wegens ketterij of een gedwongen psychiatrisch onderzoek…

Ik durf niemand iets te verwijten, immers, hoe was ik zélf vóór deze ingreep van God? Degene die dan ook de sterkste tegenstand tegen eigen roeping en boodschap geboden heeft, ben ik vermoedelijk zélf geweest. Ik wist genoeg uit de kerkgeschiedenis en was bovendien streng gereformeerd opgevoed. Dat God werkelijk nog zou spreken was een volmaakt vreemde gedachte voor mij, eveneens het feit dat Israël nog een hoofdrol zou spelen in het Koninkrijk Gods. Tegen de verschijnselen van spiritualisme, valse mystiek, dweperij, chiliasme en dergelijke had ik, als 'gestroomlijnd' gereformeerde dominee, op mijn manier ambtshalve steeds gewaarschuwd wanneer ik dat maar ergens nodig vond.

Nog steeds zie ik het subjectivisme als een afgrond. Er loopt immers een duidelijke lijn van de middeleeuwse mystiek, via de dwepers van de reformatietijd, naar het vrijzinnig protestantisme? Hoeveel 'huisjes', gebouwd op het drijfzand van het subjectivisme in allerlei vorm, zijn er door storm en slagregens al niet vernietigd? Hoeveel valse profeten zijn er al niet uitgegaan in de wereld? Bovendien is de subjectieve eerlijkheid waarmee een boodschap wordt uitgedragen, noch de

intensiteit waarmee zij als geestelijke ervaring werd ontvangen, een garantie voor objectieve waarheid. Hoeveel te meer geldt dit voor inspiratie des Geestes!

Wij zijn maar kleine mensen, die, met de beste bedoelingen bezield, toch kunnen dwalen en zelfs massaal kunnen worden geïnfecteerd door religieuze waanvoorstellingen. Denk bijvoorbeeld aan de heksenwaan! Eeuwenlang heeft deze religieuze waan Europa geteisterd. Miljoenen vrouwen lieten na verschrikkelijke martelingen, door de Inquisitie toegepast, het leven op de brandstapel. Het was een geestelijke zonsverduistering. Zo kan ook een vals Messianisme of een politieke ideologie epidemisch om zich heen grijpen, met het gevolg dat de ten onrechte opgeroepen verwachtingen vroeg of laat omslaan in destructieve krachten, zodra blijkt dat de vervullingen eeuwig zullen uitblijven. Dit is het dan ook wat elk profeteren tot zulk een ernstige zaak maakt.

Maar áls de Heer spreekt is verzwijging van Zijn boodschap tóch onmogelijk. Dat hebben alle profeten ondervonden. Jeremia heeft het zelfs heel eerlijk bekend:

'Maar zeide ik: Ik wil aan Hem niet denken en in zijn naam niet meer spreken, dan werd het in mijn hart als brandend vuur, opgesloten in mijn gebeente; wel matte ik mij af om het in te houden, maar ik kon het niet.' (Jeremia 20:9)

Zo is ook mij het verzwijgen van de boodschap en van het zicht op de eindtijd, mij gegeven in directe woorden en visoenen, onmogelijk. In dit geschrift wil ik hierover een verklaring afleggen, die voor het aangezicht Gods de kracht heeft van een eed: 'Here God, Gij weet hoe ik mij van niets anders bewust ben, dan dat U woordelijk sprak in 1948, en ik geef de ervaring met het daaruit onmiddellijk voortgevloeide exegetisch inzicht naar mijn vermogen door.'

De andere kant is echter ook, dat allen die geloven in de Naam van Jezus Christus, ten aanzien van een tot hen gerichte profetie, de taak hebben te handelen naar de richtlijn van 1 Thessalonicenzen 5:20,21: *'Veracht de profetieën niet, maar toetst alles en behoudt het goede.'*

Paulus bedoelt hiermee niet dat we profeten als Jesaja of Jeremia opnieuw moeten controleren en toetsen! Hij bedoelt: Wanneer de Heer spreekt in het midden van de nieuwtestamentische gemeente, of wanneer iemand beweert een boodschap van God te hebben, dan zal men dit niet zonder meer naast zich neerleggen. Men zal het niet 'verachten', maar men zal beginnen om dit te toetsen op zijn inhoud, of het wel in overeenstemming is met de mening van de heilige Geest en met de boodschap van de heilige Schrift.[1]

En krachtens de roeping die het Joodse volk heeft, een roeping die God nooit heeft ingetrokken, kan ook tot dit volk de oproep worden gericht: 'Onderzoek dit. U wordt aangesproken op uw geestelijk uniform. U bent en blijft het verkoren priestervolk der aarde.'

Voorts richt ik mij met deze boodschap ook zeer bewust tot de Islam. Ook voor de islamitische volkeren kan een politieke oplossing alleen het gevolg zijn van een religieuze oplossing.

De hele tent van Abraham geraakt in de stormen van de eindtijd.[2]

Dat het Joodse volk een status voor God heeft, gaat ook de Arabieren aan.* Het legt op ons christenen van de hele wereld de verantwoordelijkheid borg te staan met woord en daad voor de waardige omschakeling van Joodse Staat naar status van koninkrijk van priesters en het legt op de Arabische broedervolken de verantwoordelijkheid rekening te houden met

* Zie: 'Sjofar-serie' deel 3: 'De beker van Jozef', hoofdstuk 3.

het bovennatuurlijke handelen Gods in gericht en genade ten aanzien van het Joodse volk. (…)

In het komende Messiaanse rijk zal zowel voor de Jood als voor de Palestijn een taak zijn weggelegd, die zij met vreugde kunnen uitoefenen ten dienste van de hele mensheid.[3]

Het grondpatroon

Wanneer wij Israëls geschiedenis vanaf de patriarchale tijd overzien, dan valt het op hoe de Here God altijd gesproken heeft als het volk de beloofde grond opnieuw moet betreden of verlaten.

Als Jakob de ballingschap in moet op zijn vlucht voor Ezau, spreekt de Here tot hem bij Betel. Komt hij terug dan krijgt hij bij Pniël, in het grensgebied, zijn worsteling met God en wordt hij wéér aangesproken.

Dit is het grondpatroon gebleven.

Betel en Pniël keren, figuurlijk gesproken, telkens terug. Ook in de Jozef-geschiedenis: het heen-en-weer trekken der broeders in en uit Kanaän wordt begeleid door het profetische spreken van Jozef.*

Alle grote profeten zijn door God ingezet in verband met de Babylonische ballingschap, hetzij om deze lang van tevoren aan te kondigen…, ermee te dreigen…, met de komende ballingschap het volk te vermanen, of, midden in de ballingschap de gemeente te troosten met woorden van God, met beloften over uitleiding - of ook, met leiding te geven bij het terugkeren uit de ballingschap. Juist vanuít de ballingschap werden vergezichten geopend op de eindtijd en op de voleinding.

Ook Jezus-zelf heeft, op het allergewichtigste kruispunt der tijden, de grote ballingschap van Israël aangekondigd. En dan ook, vanuit de ballingschap en in verband met de ballingschap, de

* Zie: 'Sjofar-serie' deel 3: 'De beker van Jozef'.

lijnen doorgetrokken naar de voleinding, naar Zijn wederkomst:

'…gij zult Mij van nu aan niet meer zien, totdat gij zegt: Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren!'

Het zou met recht een uitzondering genoemd moeten worden op deze regel, indien God bij de terugkeer van Israël in 1948 niet gesproken zou hebben.

Doch de Heer heeft inderdaad gesproken en duidelijk gemaakt dat er, nu dit volk, dat toch verbannen is om de verwerping van Jezus van Nazareth, onbekeerd is teruggekeerd, géén sparend voorbijgaan van de doodsengel, géén Pascha - want 'Pascha' betekent 'sparend voorbijgaan' - voor Israël, noch voor de mensheid zijn zal, zonder de aanvaarding van het nieuwtestamentische Pascha, dat is 'Christus, ons Pascha, dat geslacht is', zoals Paulus zegt, voor de zonden der wereld.

Waar het Jodendom en daarna de hele mensheid vlák vóór staat, is de totale vervulling van de laatste tekst van Maleachi.

De oprichting van de Staat Israël is een officieel moment in de geschiedenis van het verkoren volk. Israël heeft principieel een begin gemaakt met de opheffing van de ballingschap, zonder een glimp van erkenning van eigen Messias, de Zoon van de levende God!

Een reactie van de hoogste Troon is niet uitgebleven en de Heer der heerlijkheid onthulde een zeer groot geheimenis.

God komt met Zijn 'slagklare vuist' boven het Midden-Oosten. En daarmee in het atoomtijdperk boven de héle wereld! Israël blijft Gods eerstgeborene en daarom representatief voor de hele wereld, voor de hele mensheid. De hele wereld komt in een situatie van zijn of niet-zijn. In een grenssituatie, in een uiterste crisis.

Toch zal de barmhartigheid Gods roemen tegen het oordeel! Door de verwarde en verscheurde heiden-christelijke gemeente

te brengen tot wáre eenheid en Pinkstervolheid, wil de Heer het antwoord geven aan de komende nood over Israël en de wereld. (…)

Wij kunnen rekenen op een gerichtswerking van de heilige Geest in de nieuwtestamentische heiden-christelijke gemeente, naar het model van het oudtestamentische gericht op de hoogte van de Karmel.

Dit laatste is ook bedoeld in Openbaring 10. De volheid der heidenen is de weg waardoor Israël tot volheid komt en het Rijk Gods doorbreekt.*

De onthulling van het voorlaatste geheimenis ontsloot tegelijk een totaal nieuwe uitleg van het laatste bijbelboek. Een prachtige architectonische bouw van de eindtijd werd zichtbaar (…)**

Wanneer iemand profeteert zijn er maar twee mogelijkheden: óf hij is een valse profeet die de geesten verleidt, óf hij spreekt de waarheid en men zal zijn boodschap ter harte moeten nemen. De vraag die hier aan de kerken en geloofsgemeenschappen gesteld wordt is: Is deze leer uit God of uit de mens?

Wanneer gelovigen, die Jezus innig liefhebben en in Hem geloven als het Lam Gods dat de zonden der wereld wegneemt, - al bevinden zij zich nog in verschillende kerken en kringen - elkander met haast gaan zoeken en beginnen sámen de dood des Heren te verkondigen aan Zijn Tafel, dan zal de Heer Zelf niet nalaten te tonen dat de eenheid van Zijn bloedgekochten alléén tot stand kan komen in de gehoorzaamheid aan onze roeping tegenover Israël. Het wordt één kudde onder één Herder!

Samen met Israël zullen wij het Lam Gods moeten erkennen, want in Zijn bloed alleen vinden wij het sparende voorbijgaan van het gericht. Voor tijd en eeuwigheid![4]

* Zie: 'Sjofar-serie', deel 4: 'De volheid der heidenen'.

** Zie: 'Sjofar-serie', deel 2: 'De zeven Sjofarim in de Apocalyps'.

INHOUD DER DIRECTE BOODSCHAPPEN

Tijdens het gebed van de vergadering der bijbelgetrouwe kerken in 1948, enige dagen vóór de constituering van de Wereldraad van Kerken, sprak de Heer in storm en vuur:

'Mijn kinderen hebben gebeden en Ik antwoord.
Neen, Ik zal de antichrist de eer niet gunnen Mijn volk bijeen te drijven, maar Ik zal dit doen door de zweepslagen van Mijn Woord.
Ziet, Ik sta op de rand van uw bestaan.
Zeg niet: Er is geen tussentoestand; zeg ook niet: Er is wel een tussentoestand; gij zult het wonder verwachten.
Als Ik twee dagen zwijg, denkt gij dan o mens, dat er nimmer een dag van vervulling over Mijn gekochten zal aanlichten?
Als Ik het heelal doe inkrimpen tot de omvang van een knikker, merkt gij het immers niet?'

Boodschap voor de Gereformeerde Kerken

'Ja, gij moogt wel zingen het loflied: Gij zijt geen God van doden, maar van levenden.
Want de doodsstreep loopt niet daar, waar het lichaam van een kind het graf ingaat, maar reeds daar waar gij krachtens het verband met Adam, de wortel van het menselijk geslacht, allen in zonde ontvangen en geboren zijt.
Maar gij hebt u onduidelijk uitgedrukt.
Gij hebt 'profetisch' gestotterd en daarbij 'koninklijk' gedwongen, en daardoor de harmonie der ambten tussen profeet, priester en koning geschonden.
Hier ligt uw schuld.
Zijt ge met dit beleid een zuivere afspiegeling geweest van de opperste Herder der kudde, wiens goedheid als een zachte glans ligt uitgespreid over de schapen?
Kwam de opdracht: Hoed mijne lammeren tot zijn recht? Er moet tucht zijn, maar niet zo.

Daarom heb Ik een man tegenover uw muur gesteld, met het breekijzer in de hand en een ongeneeslijke grimmigheid in hem uitgegoten, die niet wijken zal, totdat gij u bekeert.
Bekeert u, dan zal ook hij genezen.
Maar er is méér!
Wie geeft u het recht de kinderdoop te maken tot een stalen wet in 'Israël'?
Waar heb Ik dat gezegd? Dan zal Ik zwichten.
Ook hierom heb Ik u geslagen.
Gij hebt nog altijd de polsstok van uw nadenken nodig om over te springen van de verbondsbelofte naar het kerkelijk gebod van de kinderdoop.
Ik heb u ook niet bevolen de kinderen niet te dopen, maar gij had door uw uit de Geest geboren liefde elkander hierin moeten verdragen.
Gij zult verstandelijke verlegenheden niet hanteren als een bijl om daarmee Mijn tafel stuk te slaan.
Gij ziet uw belijdenis als vlak-Nederland, doch het is als het Himalaya-gebergte met hoogten waar geen mensenvoet ooit komt - vanwaar gij uw hulp moet verwachten.
Terug naar de hoogten van Pasen en Pinksteren!
Daarna zult gij het ganse veld overzien, waarlangs Ik Mijn volk geleid heb.'

Boodschap voor het Wereld-Baptisme

'Ook gij hebt, mede uit reactie tegen de gereformeerden, de volheid der openbaring losgelaten.
Bekeert u.'

Boodschap voor het Wereld-Barthianisme

'Ik heb het gebruikt tot verontrusting, maar val niet in de fout van Obadja. Of moet er weer een donderende eed van Elia gehoord worden?'

TEN AANZIEN VAN ISRAËL SPRAK DE HEER:

'Ik zal de roep van degenen die Mij hoonden, toen Ik hing in de diepten der hel, overnemen in wrake en Elia roepen en Mijn wraak is barmhartig. Mijn Geest brult om Elia'

BOODSCHAP VOOR DE HERVORMDE KERK

'Gij zult de maagdelijke geboorte geen dag langer laten ontkennen.' [5]

*Context en tijdsgewricht waarin de boodschappen kwamen**

[Hoewel de inhoud van de directe boodschappen hierboven reeds is weergegeven, wordt deze - voor de overzichtelijkheid - bij de verklaring ervan herhaald]:

'Mijn kinderen hebben gebeden en Ik antwoord. Neen, Ik zal de antichrist de eer niet gunnen Mijn volk bijeen te drijven, maar Ik zal dit doen door de zweepslagen van Mijn Woord.'

In Amerika werd in 1908 de 'Federal Council of Churches of Christ' opgericht om de protestantse kerken bij de beheersing van conflicten beter te kunnen helpen en om haar tot samenwerking te bewegen. Deze Raad ontstond, zoals blijkt uit het boek: *'Antithese of synthese?'* van C. van der Waal, uit verschillende organisaties die in Amerika waren opgericht om het binnensluipende modernisme te bestrijden.

De meeste Amerikaanse Kerken sloten zich hierbij aan. De Federale Raad nam de werkzaamheden van de Amerikaanse

* De inhoud onder het kopje: 'Context en tijdsgewricht waarin de boodschappen kwamen' is door A.A. Leenhouts in juli 2000 op schrift gesteld.

afdeling van de Evangelische Alliantie over. Deze Alliantie was in 1845 te Liverpool opgericht om een soort 'Christelijke Internationale' te vormen.

Het was geen verbond van kerken, maar van christenen, om een dam op te werpen tegen o.a. het modernisme, het roomskatholicisme en geloofsvervolging. Deze Alliantie bevorderde echter door haar vage - hoewel orthodoxe - grondslag, dat zij, die in de kerk compromissen aangingen met modernen, en een institutaire eenheid met hen propageerden, of althans niet bestreden, als 'broeders' en als 'evangelischen' werden binnengehaald. Tegen haar oorspronkelijke opzet in is de Alliantie een der wortels geworden van de synthese-beweging: Evangelische Alliantie - Federale Raad van Kerken van Christus in Amerika - Wereldraad van Kerken.[6]

Over de geschiedenis van de oecumene schrijft J.A.E. Vermaat:

'Reeds in het begin van de twintigste eeuw gingen er stemmen op om de verdeeldheid binnen de kerken te overbruggen. (…) Vooral op de zendingsvelden ondervond men veel moeilijkheden van de kerkelijke geloofsverschillen, hetgeen begrijpelijk is, daar een verdeeld christendom geen eenparig getuigenis kan geven.

Veel pogingen om te komen tot meer eenheid liepen op niets uit, maar toen in 1925 de Zweedse aartsbisschop van Uppsala, Nathan Söderblom (1866-1931), een interkerkelijke conferentie organiseerde, leek de basis voor toenadering gelegd.

De conferentie had als thema 'Life and Work' en streefde naar vernieuwing in de zending en sociaal kerkelijk werk. Het was de eerste grote oecumenische kerkvergadering van protestantse ambtsdragers. Söderblom staat dus aan het begin van de oecumenische beweging, van welke hij ook wel de vader wordt genoemd. Toch, hoe schoon zijn bedoelingen en edel zijn karakter ook geweest mogen zijn, was hij dezelfde leer toegedaan

als het vrijzinnig protestantisme. Hij nam het standpunt in van zijn vriend, Adolf von Harnack: 'Het is waar, wonderen gebeuren niet; maar aan het wonderbare en onverklaarbare ontbreekt het niet… Dat een ezel gesproken heeft, dat een dode werd opgewekt, dat een storm werd gestild door een enkel woord, dat geloven wij niet, en dat zullen wij nooit weer geloven.'[7]

Söderblom rekende ook niet met wonderen als de maagdelijke geboorte van Christus en Zijn lichamelijke opstanding uit de doden.[8]

De conferentie van 1925 in Uppsala kreeg naderhand een permanent karakter in de beweging 'Life and Work', genoemd naar het ter vergadering behandelde thema. In 1948 zou deze beweging (waarvan Söderblom inspirator en oprichter was) samensmelten met 'Faith and Order' (Geloof en Kerkorde) tot de Wereldraad van Kerken.[9]

Toen de Wereldraad van Kerken werd geconstitueerd, werd door de deelnemende kerken een 'seculiere' greep gedaan naar het hogepriesterlijk gebed van Jezus om de eenheid van Zijn gekochte volk. (Johannes 17:21) Het heeft bovendien heel wat voeten in de aarde gehad voordat er een voor alle kerken acceptabele basisformule kwam. Zowel vrijzinnigen en remonstranten, als rechtzinnigen moesten zich erin kunnen vinden. De basisformule werd: THE WORLD COUNCIL OF CHURCHES IS A FELLOWSHIP OF CHURCHES WHICH ACCEPT OUR LORD JESUS CHRIST AS GOD AND SAVOUR.

J.A. Zeilstra schrijft hierover in een nummer van het 'Documentatieblad voor de Nederlandse Kerkgeschiedenis na 1800', ter gelegenheid van het vijftigjarig bestaan van de Wereldraad van Kerken:

'Vrijzinnigen hadden grote moeite met de basisformule. (…) De Amsterdamse vrijzinnige Lutherse hoogleraar C.W. Mönnich wierp de vraag op of vrijzinnigen wel mee konden doen op basis van deze grondslag. (…)

Door Christus zo te noemen heeft men, zo vond Mönnich, naar de in de oudheid gangbare begrippen Gods heilssoevereiniteit kunnen en willen belijden. Daar was niets mis mee, als aspect van de verlossing, maar het was volgens hem niet het een en al van het christelijk geloofsbezit. Zo werd de formule voor de twintigste eeuw onbegrijpelijk. Maar Mönnich vond niet dat vrijzinnigen zich vanwege de formule moesten laten weerhouden van het con amore meewerken in de Wereldraad. Zo'n formule kon geen gewetensconflict betekenen omdat zij geen belijdenis was, maar 'een stichtelijkheid' of een ongelukkig uitgevallen theologische formule.'[10]

Uit krantenverslagen over de constituering van de Wereldraad van Kerken blijkt, dat de aan de conferentie deelnemende kerken niet samen het Avondmaal konden vieren.[11]

Deze oecumenische voorgeschiedenis maakte dat er bij fundamentalistische christenen bezorgdheid ontstond dat deze beweging uiteindelijk zou leiden tot de stichting van een wereldkerk, die de 'bruid' van de antichrist zou zijn.

Als tegenhanger werd door evangelische christenen, die nog vasthielden aan het onvervalste bijbelse evangelie en die de mening hadden dat zij contact met elkaar moesten zoeken tot onderlinge hulp en steun, in 1941 de Amerikaanse Raad van Christelijke Kerken (A.C.C.C.) gevormd. Deze Amerikaanse Raad van Christelijke Kerken heeft geleid tot de oprichting van een internationale organisatie.

Als uitvloeisel van zijn afwijzende houding tegenover de Geneefse Oecumenische Raad van Kerken (WCC) stichtte

Dr. Carl McIntire, tien dagen voor de constituering van de Wereldraad van Kerken, in Amsterdam de 'International Council of Christian Churches' (ICCC). Aan deze conferentie, die gehouden werd van 11-19 augustus 1948 namen ongeveer 150 vertegenwoordigers van 61 protestantse kerken uit 29 landen deel.

De tweede conferentie werd gehouden in 1950, in Genève. De 450 deelnemers kwamen uit 43 landen en vertegenwoordigden 83 protestantse kerken. Op dit congres van Genève werd ook de constitutie van de ICCC definitief vastgesteld.[12]

De meest bekende figuur uit de leidende kringen van de ICCC is dr. Carl McIntire. Hij werd gekozen als eerste voorzitter van de Amerikaanse Raad van Christelijke Kerken, die hij in die functie diende van 1941-1943. In 1948 werd hij de eerste voorzitter van de ICCC en dit is hij (anno 2000 A.A.L.) nog steeds.*

Ter gelegenheid van de vijftigste herdenking van de oprichting van de ICCC, hield Dr. Carl McIntire op 12 augustus 1998 in de Christelijke Gereformeerde Kerk in Nederland (die bij de oprichting in 1948 de 'gastvrouw' was), een presidentiële toespraak, getiteld: 'FIFTY YAERS AND HOW IT HAPPENED', waarin hij memoreerde:

'When we finished we declared that we stood solidly against de WCC with all its various religions, believing that all were pathways to God and heaven […] You have to look back and see God going ahead of us and giving us the joy and privilege of founding this International Council of Christian Churches to reject and offset the World Council of Churches with their plans for their One World Church, which would indeed be the bride of the antichrist.'[13]

* Dr. Carl McIntire is op 19 maart 2002 overleden.

Vrij vertaald:

'Aan het einde verklaarden we dat we onwrikbaar stonden tegenover de Wereldraad van Kerken, met al zijn verschillende religies, waarvan zij geloofden dat dit allemaal wegen waren naar God en de hemel […] Als we terugblikken dan zien we hoe God ons voorging en ons de vreugde en het voorrecht gaf de ICCC op te richten om te verwerpen en te bestrijden de Wereldraad van Kerken met hun plannen voor één wereldkerk, die dan ook de bruid van de antichrist zou zijn.'

De bijbelgetrouwe christenen waren in 1948 in Amsterdam voor slechts één doel bijeen, namelijk om de Here te smeken te verhinderen dat de gemeente des Heren, door een valse eenheid in een Wereldraad van Kerken, de 'bruid' van de antichrist zou worden.

Op de zevende dag van deze conferentie die in het teken stond van het woord uit Jesaja 59:19 (St. Vert.): '*Als de vijand zal komen gelijk een stroom, zal de Geest des HEEREN de banier tegen hem oprichten*', sprak de Heer: '*Neen, Ik zal de antichrist de eer niet gunnen Mijn volk bijeen te drijven, maar Ik zal dit doen door de zweepslagen van Mijn Woord.*'

Ziet, Ik sta op de rand van uw bestaan.'

In 1948 stond de mensheid op een kruispunt van wereldomvattende politieke ontwikkelingen, die hevige spanningen met zich meebrachten en de dreiging van een nieuwe oorlog. Tot die politieke ontwikkelingen behoorden:

1. De oprichting van de Staat Israël op 14 mei 1948.

Het Joodse volk trachtte officieel de ballingschap op te heffen door de vestiging van een nationaal tehuis. Op 29 november

1947 namen de Verenigde Naties de resolutie aan Palestina op te delen in een Joodse en een Arabische Staat, waarbij Jeruzalem een internationale stad zou worden. Daags voordat het Britse mandaat op 15 mei 1948 zou eindigen, werd op een plechtige bijeenkomst van de Joodse Nationale Raad te Tel Aviv de Staat Israël geproclameerd.

2. Onmiddellijk na het uitroepen van de Joodse Staat en de (als eerste!) erkenning daarvan door de Verenigde Staten van Amerika in de Assemblee van de Verenigde Naties, rukten dezelfde dag nog de legers van de Arabische landen op in Palestina, en moest Israël op verschillende fronten tegelijk de jonge Staat verdedigen.[14] Dagenlang werd er felle strijd geleverd in het hart van Jeruzalem, totdat de Joodse verdedigers van de stad zich na twaalf dagen moesten overgeven aan het Arabische legioen.[15] Hiermee viel de oude ommuurde stad van Jeruzalem in Arabische handen, waarna nog geruime tijd bestanden en strijd elkaar afwisselden. Het uiteindelijke resultaat was een gescheurde stad: het westelijk deel behoorde aan Israël en het oostelijk deel werd onder het bestuur van de Arabieren gebracht.

3. Spanning om Berlijn.

Deze spanning liep zo hoog op, dat er een nieuwe (wereld) oorlog dreigde.[16] De toenemende onenigheid tussen de drie Westerse machten enerzijds en de Russen anderzijds maakte een gemeenschappelijk stadsbestuur op den duur onmogelijk. Toen de Westerse Drie (Amerika, Frankrijk en Engeland) begin 1948 besloten in hun sectoren de geldsanering door te voeren, leidde dit aan Sovjetzijde tot een heftige reactie. De toevoerwegen naar West-Berlijn werden afgesneden en geblokkeerd en de gemeenteraad en de Kommandatura vielen uiteen. Feitelijk viel hierdoor ook Berlijn in twee delen uiteen.[17]

4. Na een hevige strijd komt het rode geweld in China tot een beslissende doorbraak.

Aanvankelijk numeriek en in bewapening veel zwakker dan de nationalisten (ruwweg 1:3) wisten de communisten hun krijgsmacht binnen twee jaar op gelijke voet te brengen. Tsjang Kai Sjek (leider van de nationalisten) is in november 1948 nog naar de Verenigde Staten afgereisd om hulp, maar de V.S. waren niet bereid om China uit 'het communistische moeras' te helpen. Op dat moment was Europa van groter belang dan Azië. Het gaf aan niet op twee fronten een 'koude oorlog' te kunnen voeren. In november/december 1948 wonnen de communisten een beslissende slag in Midden-China, waarna zij uiteindelijk op 1 oktober 1949 de Chinese Volksrepubliek uitriepen.[18]

Al deze politieke constellaties brachten destijds in meer of mindere mate de wereldvrede in gevaar en hebben in de jaren daarna een wapenwedloop ontketend die het meest afschrikwekkende oorlogstuig heeft voortgebracht, tot en met de moderne ABC-wapens en het ruimteschild dat de Verenigde Staten momenteel op hun 'verlanglijstje' hebben staan.

De nucleaire dreiging, die in 1948 'embryonaal' reeds aanwezig was, is nog steeds niet geweken. Wanneer de vlam in de pan slaat, hetzij in het Midden-Oosten, in Duitsland of in Azië (met landen die beschikken over nucleaire wapens en niet bereid zijn een non-proliferatieverdrag te tekenen of te ratificeren), is de 'nucleaire' ellende niet te overzien.

In 1948 sprak de Heer: *'Ziet, Ik sta op de rand van uw bestaan.'*

'Zeg niet: Er is geen tussentoestand; zeg ook niet: Er is wel een tussentoestand; gij zult het wonder verwachten.'

Deze uitspraak over de 'tussentoestand' is een correctie op de eschatologische visie met betrekking tot de 'tussentoestand' van

de mens, na diens sterven en vóór diens opstanding. De Heer verbiedt het dus te speculeren over de periode die daartussen ligt, maar daarentegen het wonder te verwachten. (1 Corinthiërs 15:35-49)

'Als Ik twee dagen zwijg, denkt gij dan o mens, dat er nimmer een dag van vervulling over Mijn gekochten zal aanlichten? Als Ik het heelal doe inkrimpen tot de omvang van een knikker, merkt gij het immers niet?'

'Zwijgen' is in de Schrift gelijk aan 'niet handelend optreden'.*

Dit 'zwijgen Gods' slaat hier op het 'twee godsdagen lang', dat is tweeduizend jaar, 'niet handelend optreden' ten aanzien van 'Zijn gekochten', het Joodse volk. Over de gedachte dat er nooit een derde dag van vervulling voor dit volk ten aanzien van zijn Messiaanse bestemming zal aanbreken (Exodus 19:6), klinkt de goddelijke vermaning: *'Denkt gij dan o mens…?'***

Bovendien wordt ons door de daaropvolgende opmerking: *'Als Ik het heelal doe inkrimpen tot de omvang van een knikker, merkt gij het immers niet?'*, gewezen op de beperktheid van ons inzicht in tijd en ruimte.

Boodschap voor de Gereformeerde Kerken

'Ja, gij moogt wel zingen het loflied: Gij zijt geen God van doden, maar van levenden.
Want de doodsstreep loopt niet daar, waar het lichaam van een kind het graf ingaat, maar reeds daar waar gij krachtens het verband met Adam, de wortel van het menselijk geslacht, allen in zonde ontvangen en geboren zijt.
Maar gij hebt u onduidelijk uitgedrukt.
Gij hebt 'profetisch' gestotterd en daarbij 'koninklijk' gedwongen, en daardoor de harmonie der ambten tussen profeet, priester en koning geschonden.

* Zie: 'Sjofar-serie', deel 4: 'De volheid der heidenen'.

** Zie: 'Sjofar-serie', deel 2: 'De zeven Sjofarim in de Apocalyps', hoofdstuk 6

Hier ligt uw schuld.
Zijt ge met dit beleid een zuivere afspiegeling geweest van de opperste Herder der kudde, wiens goedheid als een zachte glans ligt uitgespreid over de schapen?
Kwam de opdracht: Hoed mijne lammeren tot zijn recht? Er moet tucht zijn, maar niet zo.
Daarom heb Ik een man tegenover uw muur gesteld, met het breekijzer in de hand en een ongeneeslijke grimmigheid in hem uitgegoten, die niet wijken zal, totdat gij u bekeert.
Bekeert u, dan zal ook hij genezen.
Maar er is méér!
Wie geeft u het recht de kinderdoop te maken tot een stalen wet in 'Israël'?
Waar heb Ik dat gezegd? Dan zal Ik zwichten.
Ook hierom heb Ik u geslagen.
Gij hebt nog altijd de polsstok van uw nadenken nodig om over te springen van de verbondsbelofte naar het kerkelijk gebod van de kinderdoop.
Ik heb u ook niet bevolen de kinderen niet te dopen, maar gij had door uw uit de Geest geboren liefde elkander hierin moeten verdragen.
Gij zult verstandelijke verlegenheden niet hanteren als een bijl om daarmee Mijn tafel stuk te slaan.
Gij ziet uw belijdenis als vlak-Nederland, doch het is als het Himalaya-gebergte met hoogten waar geen mensenvoet ooit komt – vanwaar gij uw hulp moet verwachten.
Terug naar de hoogten van Pasen en Pinksteren!
Daarna zult gij het ganse veld overzien, waarlangs Ik Mijn volk geleid heb.'

Voor wie de geschiedenis van de Gereformeerde Kerken in Nederland bekend is, spreekt het grootste gedeelte van deze profetie voor zich. In het begin van de veertiger jaren ontbrandde er in de Gereformeerde Kerken een strijd over de vraag of het 'zaad des verbonds', krachtens de belofte Gods, te houden is voor wedergeboren. Bovendien koesterden velen bezwaren tegen het geestelijk klimaat in de Gereformeerde Kerken en

wekte de schorsing van Prof. Schilder in 1944 en die van andere ambtsdragers grote verontwaardiging.

De strijd om de 'bindende' doopleer was zo hevig, dat degenen, die deze stelling voor onbijbels zagen, zich onder leiding van Prof. K. Schilder en diens neef H.J. Schilder, (beroepen predikant te Noordeloos en door de synode op 2 juni 1944 de toegang tot het ambt ontzegd), en anderen, met de 'Acte van Vrijmaking of Wederkeer' op 11 augustus 1944 losmaakten van het gezag van de synode van de Gereformeerde Kerken, die zij van 'synodocratie' beschuldigden.[19]

In deze Acte van Vrijmaking en Wederkeer wordt de afwijzing van de bindende doopleer als volgt omschreven:

'Wij verklaren, dat de vanwege gezegde synode een en ander maal met leergezag beklede en sinds uitdrukkelijk tot toetssteen der ware leer en der getrouwe ambtsbediening gestelde uitspraak, dat volgens de Belijdenis onzer Kerken het zaad des verbonds krachtens de belofte Gods te houden is voor wedergeboren en in Christus geheiligd, totdat bij het opwassen uit hun wandel of leer het tegendeel blijkt, ons in de consciëntie niet bindt, en niet binden mag, aangezien zij nóch in de heilige Schrift nóch in onze belijdenis te vinden is, nóch daaruit redelijkerwijs af te leiden is; Gods Woord immers doet aangaande de wijze, waarop de wedergeboorte bij de uitverkoren kinderen geschiedt, evenmin uitspraak als onze belijdenis, doch leert ons veeleer, dat God in ons en onze kinderen Zijn belofte (van in ons te willen wonen en ons tot lidmaten van Christus te willen heiligen, ons toeëigenende hetgeen wij in Christus hebben) begint te vervullen naar Zijn vrijmacht op Zijn tijd, hetzij vóór of onder of na de doop.

Hierom oordelen wij, dat de vanwege voornoemde synode opgelegde binding vóór en in de ambtelijke dienst aan deze haar

uitspraak uitdrukkelijk in strijd komt met het Woord van onze God (…)'[20]

De scheuring voltrok zich in de donkerste oorlogsmaanden. Uiteindelijk verlieten ongeveer 80.000 leden de Gereformeerde Kerken en maakten zich vrij. Onder hen waren ruim 140 predikanten.[21]

De 'man', die de Heer tegenover de 'muur' van de Gereformeerde Kerken heeft gesteld, is Prof. K. Schilder, als 'pars pro toto' van de vrijmaking. Met 'muur' wordt bedoeld: het bindend maken van meningen die betrekking hebben op de geloofsleer. De door de Heer zelf uitgegoten 'grimmigheid' zal eerst wijken als de Gereformeerde Kerken zich op dit punt bekeren.

Maar er is méér! De kinderdoop mag ook niet als 'stalen wet' gehanteerd worden. De bijbel geeft nergens een aanwijzing uitsluitend kinderen te dopen en de volwassendoop af te wijzen onder strenge tuchtmaatregelen.

In 1948 klinkt de opdracht: *'Terug naar de hoogten van Pasen en Pinksteren!* Terug naar de structuur van de oorspronkelijke gemeente, gesticht door de apostelen. *'Daarna zult gij het ganse veld overzien, waarlangs Ik Mijn volk geleid heb.'*

Boodschap voor het Wereld-Baptisme

'Ook gij hebt, mede uit reactie tegen de gereformeerden, de volheid der openbaring losgelaten. Bekeert u.'

Met het loslaten van 'de volheid der openbaring' wordt onder meer bedoeld: Constructies op eschatologisch gebied, met veronachtzaming van het nog te vervullen geheimenis van Openbaring 10, waardoor onbijbelse chiliastische opvattingen ruimte kregen.

'Ik heb het gebruikt tot verontrusting, maar val niet in de fout van Obadja. Of moet er weer een donderende eed van Elia gehoord worden?'

In 1 Koningen 18:1 krijgt Elia de opdracht: *'Ga heen, vertoon u aan Achab.'* Dit was een godswoord. Een woord, dat God 'uit handen' gaf. Onderweg ontmoet Elia Obadja en hij verzoekt hem: *'Ga heen, zeg tot uw heer: Elia is er.'* (vers 8)

Obadja wordt bevreesd en maakt de foutieve opmerking: *'Nu moest het eens gebeuren, terwijl ik van u wegga, dat de Geest des Heren u wegnam, ik weet niet waarheen.'* (vers 12)

En Obadja vervolgt:

'Als ik dan aan Achab bericht zou brengen en hij vond u niet, dan zou hij mij doden, terwijl uw knecht nog wel van zijn jeugd af de Here vreest. Is het mijn heer niet meegedeeld, wat ik gedaan heb, toen Izebel de profeten des Heren doodde? Toen heb ik van de profeten des Heren honderd man verborgen, vijftig bij vijftig in een spelonk, en ik heb hen met brood en water verzorgd. Hoe kunt gij dan nu zeggen: Ga heen, zeg tot uw heer: Elia is er?' (vers 12-14)

Waarop Elia zwoer: *'Zo waar de Here der heerscharen leeft, in wiens dienst ik sta, heden zal ik mij aan hem vertonen.'* (vers 15)

De waarschuwing en de godsspraak: *'Val niet in de fout van Obadja'*, is gericht tot het wereldwijd verspreide Barthianisme, om niet te vervallen in een verkeerde interpretatie van Gods soevereiniteit, als zou God Zijn eens gegeven Woord weer willen of kunnen terugnemen.

Had Elia aan de fout van Obadja toegegeven, dan zou de weg naar het Karmelgericht zijn geblokkeerd en daarmee het herstel van de eenheid der stammen Israëls verhinderd zijn.

Vertaald naar onze tijd: Als de kerken in dezelfde fout zouden vervallen als Obadja destijds, dan wordt de weg naar de ware oecumene van al Gods kinderen gebarricadeerd.

Boodschap voor Israël

'Ik zal de roep van degenen, die Mij hoonden toen Ik hing in de diepten der hel, overnemen in wrake en Elia roepen en Mijn wraak is barmhartig. Mijn Geest brult om Elia.'

Deze woorden betekenen 'uitstoting van profetie', om de kerken - in haar volle breedte - te wijzen op haar verantwoordelijkheid ten aanzien van het Joodse volk (Romeinen 9-11), opdat de barmhartigheid Gods ook het Joodse volk zal bereiken.

Daartoe zal - als in de dagen van Elia - het verbroken 'Pinksteraltaar' moeten worden hersteld.

Alleen in de eendrachtige erkenning van Gods barmhartigheid, geopenbaard in de gave van Zijn Zoon en Diens offer aan het kruis ter verzoening van de zonden der wereld, kunnen wij onze eenheid realiseren en wordt de weg vrijgemaakt om het Joodse volk werkelijk zijn Messias te laten ontdekken.*

Boodschap voor de Hervormde Kerk

'Gij zult de maagdelijke geboorte geen dag langer laten ontkennen.'

De 'maagdelijke geboorte' is de 'vleeswording van het Woord' en daarmee het centrale element van het evangelie. '*Het Woord was bij God en het Woord was God. Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid.*' (Johannes 1:1-18) Wie de maagdelijke geboorte ont-

* Deze materie is breed uiteengezet in alle delen van de Sjofar-serie.

kent, die gelooft niet dat Jezus Christus in het vlees gekomen is. (1 Johannes 4:2,3)

Reeds in 1948 schreef Prof. Dr. P. Smits in het officiële kerkblad van de Hervormde Kerk te Enschede dat met de verwerping van de 'Mariaverering', ook de 'maagdelijke geboorte' diende te worden afgewezen.[22]

Was deze opvatting in die dagen in de Hervormde Kerk nog incidenteel, gaandeweg werd zij steeds verder verbreid en momenteel is zij zelfs structureel te noemen.

Enkele voorbeelden worden hier weergegeven:

In een Kerstnachtdienst op 24 december 1959 zegt Ds. P. Lugtigheid in zijn preek over de 'overschaduwing des Geestes' van Maria o.a.:

'Ze overlegde bij zichzelve, wat de beduidenis van deze groet wel mocht zijn. Wat heeft dat te betekenen, waaraan kan ik dat zien, waaraan kan ik dat controleren? (…)

Tengevolge van het feit dat God met haar was en kwam in haar leven, ging ze als een schuldige over de aarde (…)

Maria werd (…) innerlijk gedreven om het aan Jozef te vertellen; ze voelde dat het moest, ze kon het eigenlijk niet laten. (…) Toch moest ze het bekennen, toch moest ze het aan Jozef bekennen. Toch moest ze *schuld bekennen*. (…)

Jozef merkte het.

Dacht je dat je man het helemaal niet merkte, dat je zo stil rondliep? Dacht je dat je omgeving het helemaal niet merkte, dat je over iets liep te piekeren? Dat je moeite had met jezelf? Jozef merkte het en hij wist dat het zijn plicht eigenlijk was, Maria te gaan aangeven. Maar dat kon niet! Dat het zijn plicht eigenlijk was om haar bekend te maken in haar *schuldig zijn*. Zodat

iedereen het wist. Maar hij kon het niet!

Toen, midden in de nacht, kwam God tot Jozef en de Here God zei tegen Jozef in de droom: Kerel, niet doen hoor, dat er nog niet bovenop laden bij Maria! Niet weggaan hoor, laat haar niet in de steek. Dat ze loopt te piekeren, dat ze als een schuldige over de aarde gaat, Jozef, dat kan Ik niet ontkennen, maar dat komt door Mij! Dat is voor Mijn rekening. Dat komt door Mijn inmenging in haar leven! Je moet haar niet verlaten, Jozef, maar ga naar haar toe, je moet haar helpen in haar zwijgen. Niet haar de rug toekeren en haar doodzwijgen. Maar treed haar tegemoet, omhels haar en accepteer haar met *alvergevende liefde!* (…)

Zoals Maria tegemoet getreden werd door niemand minder dan door God Zelf, Die Jozef stuurde met de boodschap van de vergeving, van de vrijspraak. Om Gods wil omhelsde hij haar en vertegenwoordigde hij voor haar, zou de rooms-katholiek zeggen, *de absolutie.* (…)

Jezus was voor Maria de herinnering aan haar *schuldig-zijn* geworden (…) Maria moest dus eigenlijk *gestenigd worden*, maar het is niet gebeurd.'* (einde citaat)

Een ander voorbeeld betreft het blad 'De Open Deur'. Hiervan verschenen in 1966 drie verschillende versies van het Kerstnummer. Eén versie was bestemd voor de Hervormden, waarin, door J.F. van Woerden, de 'maagdelijke geboorte' een 'mythe' werd genoemd. Een tweede versie was voor de Gereformeerden, met een heel ander - voor de Gereformeerden acceptabel – artikel, op de plaats waar in de Hervormde versie het 'mythe-verhaal' stond, en in een derde versie staat er op die plaats een schrijven van P. Lugtigheid.

Let wel: Alle drie versies hadden exact dezelfde cover en behalve de onderhavige pagina met verschillende inhoud, was

* Cursivering van A.A.L.

de uitvoering van de overige artikelen in de drie versies volstrekt gelijk. In 'Hervormd Nederland' verschenen hierover daarna verschillende ingezonden stukken.[23]

Met de opdracht: *'Gij zult de maagdelijke geboorte geen dag langer laten ontkennen'*, sloot de profetie die in 1948 kwam, wezenlijk af, zoals zij begon:

'Neen, Ik zal de antichrist de eer niet gunnen Mijn volk bijeen te drijven, maar Ik zal dit doen door de zweepslagen van Mijn Woord.'

Want: Dit is de misleider en de antichrist, die de komst van Jezus Christus in het vlees niet belijdt. (2 Johannes 1:7)

DE SLAG OM JERUZALEM*

Lang heb ik de Godsspraak: *'Ik zal de roep van degenen, die Mij hoonden toen Ik hing in de diepten der hel, overnemen in wrake en Elia roepen en Mijn wraak is barmhartig. Mijn Geest brult om Elia'*, maar zeer ten dele - en aanvankelijk helemaal niet - verstaan, totdat mij steeds duidelijker getoond werd, hoe Israël de weg van Jezus ging en dus de gang van het Joodse volk door de geschiedenis een 'Via Dolorosa', een kruisweg, in het groot is.

Zoals Jezus verbannen werd uit de heilige stad en de smartenweg opgejaagd, zó zijn de Joden in het jaar 70, een veertigtal jaren na het eerste optreden van Jezus, door een goddelijk gericht uit Jeruzalem geworpen en de smartenweg van een wereldwijde ballingschap opgedreven. Voor Israël zal het eindpunt van de 'Via Dolorosa', evenals voor Jezus, onherroepelijk een 'Golgotha' zijn. Israël kan, zonder de erkenning van het Lam Gods, zijn ballingschap niet opheffen. Het komt zó niet werkelijk thuis, integendeel, het komt aan zijn Staat te hangen als aan een kruis. Ik zeg het in diepe bewogenheid en met het grootste respect voor de uitzonderlijk hoge ambtelijke status, waarin dit volk door de Allerhoogste is geplaatst. Juist die voorname hóge status als verkoren volk, aan welk volk de Woorden Gods zijn toevertrouwd – dus als openbaringsvolk – brengt bij ongehoorzaamheid zulke zware straffen met zich mee. Zegt Gods Woord niet in Leviticus 10:3: *'…aan degenen die Mij het naaste staan, zal Ik Mij de Heilige betonen en ten aanschouwen van het gehele volk zal Ik Mij verheerlijken'*, en in Amos 3:2: *'U alleen heb Ik gekend uit alle geslachten van het aardrijk; daarom zal Ik al uw ongerechtigheden aan u bezoeken.'*

* De inhoud van de paragraaf: 'De slag om Jeruzalem' is overgenomen van een toespraak van A.A. Leenhouts, die hij eind jaren zestig heeft uitgesproken op een grammofoonplaat met dezelfde titel.

In 1948 bereikte Israël zijn 'hoofdschedelplaats', het oord van zijn definitieve *geestelijke terechtstelling.* (…)

Tot de ontknoping van Israëls geschiedenis en het openbaar worden van Gods intiemste bedoeling met dit volk hoort ook, dat Israëls lijdensweg tot het uiterste een sterke gelijkenis zal vertonen met de weg van Jezus: *'Want indien zij dit doen aan het groene hout, wat zal met het dorre geschieden?'* (Lucas 23:31)

Evenals het kruislijden van Jezus nog een binnenste kern had, een moment waarop de zenuw van Zijn existentie werd geraakt en Hij de klacht uitte: *'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?'*, een moment tevens, waarop Zijn eigen volk Hem hoonde met de kroontekst van het Oude Testament: *'Hij roept Elia'* en *'Stil, laat ons zien of Elia komt om Hem te redden'* (Matteüs 27:47,49), zó zal ook Israël, als het weldra ten aanschouwen van alle volkeren aan zijn Staat 'hangt als aan een kruis', nog een binnenste lijdensdiepte indalen en in een vreselijk gevoel van Godverlatenheid verzinken. Echter, wanneer zij 'hangen' in een onmogelijke situatie, zullen zij niet, als Jezus destijds, gehoond worden met de woorden: 'Hij roept Elia', doch dan heeft Hij, die aan de rechterhand Gods is, *'de volheid der heidenen'*, waarvan Romeinen 11:25 spreekt, gereed om Israël het antwoord der barmhartigheid te geven.

'Mijn wraak is barmhartig', sprak de Heer. In de weg van onze gehoorzaamheid aan de opdracht ten aanzien van Israël, wordt de heiden-christelijke gemeente één. Zó alleen kan op Eliaanse wijze het verbroken Pinksteraltaar hersteld worden en de ware oecumene opgericht tegenover de valse. In de verzoening met God door het bloed van het Lam ligt ook de kracht tot verzoening met elkander.

Daarom zal er één herstelde Avondmaalstafel komen, waarin onze eenheid met elkander openbaar wordt, doch alleen, als wij begeren daardoor Israël bij Jezus te brengen en het met woord

en daad barmhartigheid te bewijzen, naar de woorden van Romeinen 11:31.

Ware eenheid zal nooit komen buiten deze roeping om. Het zal worden één kudde - uit Jood en heiden - onder één Herder. Doch eerst zal Israël concreet en radicaal afhankelijk gemaakt worden van de in eendracht, over het rond der aarde Avondmaalvierende gemeente.

Dat wordt 'de slag om Jeruzalem'.

Het zal een betere omsingeling zijn dan die van Titus in het jaar 70. Een omsingeling, door de liefde Gods, welke gestalte aanneemt in Zijn Avondmaalvierende gemeente. *'Ik beschik u het Koninkrijk'*, sprak de Heer aan de Avondmaalstafel. (Lucas 22:29)

Het zal ook een Avondmaalsgemeenschap zijn, waarin wij allen samen gevoelen onze onmetelijke heiden-christelijke schuld ten aanzien van Israël. Want slechts omdat ons zoveel barmhartigheid geschiedt en zoveel vergeven wordt vanwege het bloed van het Lam, worden wij in staat gesteld Israël barmhartigheid te bewijzen. Niet omdat wij uit onszelf superieur zijn, neen…, alleen maar omdat God ons met overvloedige genade bezoekt. (…)

Onze opdracht als christenen uit de heidenwereld is: Zó om de Pinkstervolheid te worstelen dat wij daardoor in Gods handen het instrument der barmhartigheid voor Israël kunnen zijn. Op ons is door het profetische en apostolische Woord de verantwoordelijkheid voor Israël gelegd en daarmee tevens voor de doorbraak van het vrederijk. Wij hadden in een 'Pniël-worsteling' om de heilige Geest de lijn van Paulus' arbeid moeten volgen, zoals die zeer duidelijk is aangegeven in Romeinen 11:13,14: *'Ik spreek tot u heidenen. Juist omdat ik apostel der heidenen ben, acht ik dit de heerlijkheid van mijn bediening, dat ik zo mogelijk de naijver van mijn vlees (en bloed) mocht opwekken, en enigen uit hen behouden.'*

Paulus werkte met de rug naar Jeruzalem gekeerd, steeds verder wegtrekkend de heidenwereld in. Maar zijn hart bleef

bij Jeruzalem, omdat het hart van God Zelf bij Jeruzalem blijft. Daarom was het voor hem de kroon op zijn arbeid, telkens weer opnieuw, als hij zó mocht staan in de kracht van de heilige Geest, dat de heidenen gebracht werden tot gehoorzaamheid aan Israëls Messias en door hun nieuwe leven - vol van Gods Geest - enigen uit Israël jaloers werden. Zo diende Paulus, zij het dan langs een omweg, toch weer Jeruzalem en eigenlijk Jeruzalem vóór alles. Deze apostel getuigde door woord en daad, door kracht van tekenen en wonderen, door de kracht des Geestes. (Romeinen 15:18,19) 'Jaloers maken', 'overtuigen door Woord en Geest', sluit alle gebruik van geweld uit. (Zacharia 4:6)

En wat de apostel in zijn dagen nog maar in zeer beperkte vorm mocht beleven bij enkelingen, dat zou - zo wist hij en zo betoogde hij - op wereldschaal komen, als God de Mozaïsche belofte over de heidenwereld ten aanzien van Israël gaat vervullen. (Deuteronomium 32:21; Romeinen 11:25)

Waar deze apostolische visie en houding wordt losgelaten, ontaardt vroeg of laat het leven van de gemeenten uit de heidenwereld. Want ook hier geldt: Wat God heeft samengevoegd, scheide de mens niet. De miskenning van onze verantwoordelijkheid voor Israël, deze zondige isolering, maakt alle kerken tot steeds verder afbrokkelende zwerfstenen.
Er bestaat een direct verband tussen heiden-christelijke eigenwijsheid en het onkundig blijven inzake het mysterie van Israëls toekomst:

'Want, broeders, opdat gij niet eigenwijs zoudt zijn, wil ik u niet onkundig laten van dit geheimenis: een gedeeltelijke verharding is over Israël gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat, en aldus zal gans Israël behouden worden.' (Romeinen 11:25)

In de eerste plaats wordt God niet meer ten volle in erkentenis gehouden wanneer men vergeet dat menselijke ontrouw Zijn

trouw nooit tenietdoet. Het negéren van deze trouw en van Zijn voorname plannen met Israël is een aantasting van de Naam Jahwe: IK BEN DIE IK BEN. Geen seconde heeft God Israël losgelaten. Zelfs Zijn komen tot ons, heidenen, is blijkens de brief van Paulus aan Rome, nóg trouw aan Israël, want nu zullen wij worden ingeschakeld in de procedure, die God met Zijn eigen volk heeft.

Wij moeten ons er goed van bewust zijn dat het ergens 'God niet in erkentenis houden' altijd een verwerpelijk denken met zich meebrengt. (Romeinen 1:28-32)

Opdat gij, broeders van Rome, niet eigenwijs zoudt zijn, moet ge wéét hebben van het 'mysterie Israël' en moet ge vernemen dat Israëls verharding slechts tijdelijk is. Vergeet ge dit, dan beseft ge op hetzelfde moment al niet meer dat uw heiden-christendom een soort 'estafetteloop' te volbrengen heeft en de fakkel van het geloof weldra Israël in de hand zal moeten drukken. Vergeet ge uw eigen 'interim-karakter' als verkondigers van de goede boodschap, dan zal uw gemeenschap, uw kerk, steeds meer doel in zichzelf worden. Dan zal uw instituut steeds meer vereenzelvigd worden met het koninkrijk Gods en dan is de ellende van de eigenwijsheid niet meer te overzien. (…) Dan vallen er vóór alles belangen te verdedigen. Dan maakt zich van elke denominatie, vroeg of laat, een geest van zelfverabsolutering meester, van onfeilbaarheidswaan, van monopoliezucht, van tirannie, en de Geest van God wordt mateloos bedroefd.

Waar Jeruzalem vergeten wordt, krijgt elke kerkelijke denominatie zijn eigen 'Rome', en elk 'Rome' zijn eigen 'paus' en alle 'pausen' met elkaar zoeken dan naar een oecumenisch masker om hun afval van Jezus te camoufleren en het volk met een schijneenheid te bedriegen. Hier ligt de grondoorzaak van het uiteenvallen van het oude, éne, ongedeelde Pinksteraltaar. (Handelingen 4:32,33) En was deze verwoesting maar binnen het terrein van wat 'kerk' heet gebleven, doch hier raken we

ook aan de worteloorzaak van het verdwalen van hele naties in politiek opzicht.

Als 'Kajafas'- dus de kerkelijke instantie zowel bij de Jood als bij de heiden - verraad pleegt aan de gerechtigheid, ziet 'Pilatus' - de wereldlijke instantie - de waarheid ook niet meer en gaan de 'soldaten' erop losbeuken en heet het direct: ECCE HOMO, zie de mens.

Ziedaar een miniatuurbeeld van de wereldgeschiedenis. (…)

Wanneer de apostel Johannes moet opschrijven 'wat na dezen geschieden moet', dan heeft dit allereerst betrekking op het volk Israël dat Gods eerstgeborene is en blijft (Exodus 4:22) en zeker niet op de mensheid in het algemeen. De genadegaven en de roeping Gods zijn onberouwelijk, zo predikt ons Paulus juist in verband met Israëls komende herstel. (Romeinen 11:29) Israël blijft in elk opzicht representatief voor de hele mensheid.

Hoe zou de Apocalyps, Gods handelen met de voorhoede der mensheid, Israël, kunnen overslaan of in de veelvormige symboliek helemaal kunnen vergeten?

'Israël' is geschiedenis ín de geschiedenis.

Hoe zouden in een openbaring, door God Zelf aan Jezus gegeven (Openbaring 1:1), de eigen uitspraken van onze Heiland over land en volk en in het bijzonder over Jeruzalem en de vervulling van de tijden der heidenen - uitspraken, waarin heel de eindtijd werd gekwalificeerd en in grote trekken geschetst - kunnen worden genegeerd? Hetzelfde geldt van de gesprekken vlak voor de Hemelvaart over de wederoprichting van het koninkrijk aan Israël. (Handelingen 1)

Welnu, de Apocalyps stemt geheel overeen met de woorden van Lucas 21:22-24 en parallelplaatsen. Omdat Hij als het Lam Gods, dus als 'het Pascha voor Jahwe', verworpen werd, heeft Hij het recht, als de Koning Israëls, (Handelingen 2:36,40) Zijn ongehoorzame volk met een omgekeerd Pascha te tuchtigen, naar

hetgeen geschreven staat in Deuteronomium 28 en Leviticus 26. Omdat Israël optrad namens heel de mensheid, delen wij allen in deze schuld en kan ieder mens aansprakelijk gesteld worden voor de dood van Jezus. Niemand kan Israël vanuit zijn eigen braafheid of vroomheid een verwijt maken en we moeten goed beseffen dat elke vorm van antisemitisme uit de duivel is.

Doch Israël staat in de zaken die bij God te doen zijn in het voorste gelid. Het is een verkoren volk. Het heeft een heel bijzonder ambt, waarvoor wij als heidenen, zelfs al struikelt Israël een ogenblik, diep respect moeten hebben. Zo zullen wij ook moeten leren verstaan, dat het in de Apocalyps primair gaat om Gods handelen met Israël, daarna pas om de volkeren en hun weg naar de voleinding. (…)

Door Israëls struikeling als voorhoede der mensheid, werd de wereldgeschiedenis uit zijn voegen gerukt en snelt alles in de richting van de afgrond. En toch geeft de Apocalyps ons de verzekering van een machtige wending in het lot der volkeren. Er zal een onderbreking, een heilrijk intermezzo komen, éér de grote en zeer vreselijke Dag des Heren komt. (…)

Maar hoe zullen wij dit Israël kunnen aanzeggen? Wij, christenen uit de heidenen, die zulk een grote schuld aan Israël hebben? We hebben alle reden om boete te doen en zowel Israël als Israëls God om vergeving te vragen.

En toch bedoelt de grote 'Jozef', Jezus van Nazareth, Zijn eigen volk aan te spreken dóór ons heen.

Hoe sprak Jozef zijn broeders aan?

Zijn beschuldiging over het stelen van de voorspellingsbeker - dus de symbolische beschuldiging inzake de miskenning van zijn profetische bediening - heeft Jozef verpakt in graan, gehuld in de daad der liefde: in hulp.*

* Zie: Sjofar-serie, deel 3: 'De beker van Jozef'.

Laten wij dan ook Israël omsingelen - in het komende nooduur - met het Woord en het sacrament des kruises én met daden, die opbloeien uit de liefde van Christus. In die weg zal Israël het ware bloed der verzoening aanvaarden en daardoor zelf aanvaard worden en door God worden ingezet als kroongetuige van het Lam onder alle volkeren.[24]

IN CONCRETO

De adressering

Voor het indienen van de boodschap die God in 1948 aan Ds. Leenhouts gaf, willen wij ons speciaal richten tot het adres dat hij hiervoor aangewezen heeft en dat hiertoe - naar zijn overtuiging - door de Here bestemd is, namelijk de Koptisch Orthodoxe Kerk van Egypte.

In contactbrieven aan de 'introductiegemeente' die rond zijn bediening is ontstaan, schrijft hij onder meer over de prominente rol die Egypte gespeeld heeft in de heilsgeschiedenis[25] en dat de totaliteit van de boodschap uiteindelijk officieel zal moeten worden ingediend bij de Koptisch Orthodoxe Kerk van Egypte. Daarbij maakt hij er tevens melding van hoe het eerste contact met deze kerk inmiddels was gelegd en dat de eerste gesprekken hadden plaatsgevonden in een open sfeer. Hierbij is wederzijds de wens naar voren gekomen om met elkaar in contact te blijven, om voor Gods aangezicht de dingen van Zijn Koninkrijk te bespreken.[26]

Over de rol van Egypte in de heilsgeschiedenis in relatie tot Israël schrijft Leenhouts in een brief:

'De dromen van Jozef gingen daar op een wonderlijke wijze in vervulling. Hij werd er als onderkoning over geheel Egypte aangesteld, van wie Farao sprak: *'Ik ben Farao, maar zonder u zal niemand in het gehele land zijn hand of zijn voet opheffen.'* Farao gaf hem zijn zegelring, linnen klederen en een gouden keten om zijn hals en wanneer Jozef op zijn wagen door het land reed, riep ieder voor hem uit: Eerbied! (Genesis 41:42-44)

Zo was Jozef in een positie gekomen, waarin hij het volk van Egypte, maar ook zijn eigen volk en familie kon redden van de

hongerdood. Egypte is in die tijd de opvang en het redmiddel geweest voor heel het nakomelingschap van Jakob.

Later zou de grote Vredevorst, onze Here Jezus Christus, een onderduikadres krijgen in Egypte, toen Hij moest vluchten voor Herodes vanwege de kindermoord in Bethlehem, opdat vervuld zou worden hetgeen de Here door de profeet gesproken heeft: *'Uit Egypte heb Ik mijn Zoon geroepen.'* (Matteüs 2:15; Hosea 11:1)

Als aanhef voor deze brief gebruikte hij de tekst:

'Te dien dage zal er een heerbaan wezen van Egypte naar Assur, en Assur zal in Egypte komen en Egypte in Assur, en Egypte zal met Assur (de HERE) dienen. Te dien dage zal Israël de derde zijn naast Egypte en Assur, een zegen in het midden der aarde, omdat de HERE der heerscharen het gezegend heeft met de woorden: Gezegend zij mijn volk Egypte en het werk mijner handen, Assur, en mijn erfdeel Israël.' (Jesaja 19:23-25)

Leenhouts vervolgt:

De profeet Jesaja schetst hier een situatie in een verre toekomst, namelijk de periode van het vrederijk. Heel duidelijk zien we dus hoe Egypte ook hier weer een prominente rol zal spelen, zozeer zelfs dat Jesaja in dit verband de volgende woorden van de Here der heerscharen optekent: *'Gezegend zij mijn volk Egypte.'**

Waarom nu de Koptisch Orthodoxe Kerk van Egypte?

De evangelist Marcus heeft in het jaar 43 na Chr. voor de eerste maal Alexandrië in Egypte bezocht. Tijdens zijn verblijf predikte hij er het evangelie. Later, in het jaar 61 na Chr. vond hij er een bloeiende christelijke gemeente en stelde hij er een bisschop,

* Over de rol van Egypte in de heilsgeschiedenis meer in het derde deel van de Sjofar-serie: 'De beker van Jozef'

twaalf priesters en zeven diakenen aan. Zo ontstond de Koptisch Orthodoxe Kerk. (Het woord 'KOPT' is een verbastering van het Griekse woord 'AIGYPTOS' [Egypte], dat in het Arabisch 'QIBT' [Kopt] werd.)

In het jaar 68 stierf Marcus de marteldood.[27]

Nu heeft de evangelist Marcus een zeer belangrijke rol gespeeld ten tijde van Jezus' leven op aarde en in de tijd van het optreden van de apostelen. Volgens Handelingen 12:11,12 bestond er een nauwe band tussen Marcus en Petrus. Petrus noemt hem zelfs zijn 'zoon'. Ook wordt Marcus in Handelingen 13 en 15 genoemd als helper van Paulus en Barnabas.

Paulus had eveneens een sterke band met Marcus, getuige zijn verlangen om hem te zien gedurende zijn gevangenschap. (2 Timoteüs 4:11)

Het meest treffende is echter het optreden van Marcus in relatie tot de instelling van het Heilig Avondmaal te Jeruzalem door Jezus.

Zoals K. Schilder aangeeft in zijn boek: *'Christus aan de ingang van zijn lijden'*, wijst een heel oude overlevering, die door verscheidene geleerden van naam op sterksprekende gronden als juist erkend wordt, als het huis, waar de Heiland het Pascha vierde, de woning aan van Maria, de moeder van Johannes Marcus. Deze laatste zou dan, indien de vader dood was, als huisheer gelden.

Schilder noemt in zijn boek verscheidene van deze gronden, waaronder het gegeven dat - volgens Handelingen 12 - de moeder van Johannes Marcus inderdaad over een groot herenhuis beschikte en dit huis opengesteld heeft voor de christenen, die in Jeruzalem samen kwamen na het Pinksterfeest. Daarbij merkt hij op dat Maria - in tegenstelling tot de eerste leden van de kleine christelijke kerk, die al hun persoonlijke eigendommen verkochten – haar prachtige herenhuis juist *niet* verkoopt. 'Neemt men aan' - aldus Schilder - 'dat het huis van Maria niet alleen

in Handelingen 12, maar ook in Handelingen 4 voorkomt als een verzamelpunt van de vervolgde gelovigen, dan is de plaats, waar Christus het laatste Pascha vierde, en van waar de Geest van Christus het Avondmaalsbevel over de wereld uitgezonden heeft, door een wonderlijke kracht bewogen (Handelingen 4:31), op het gebed der gemeente, en heeft God zelf dus die plek getekend als een plaats van heiligheid, verbindingsschakel tussen het overblijfsel van het Oude Verbond, dat er het laatste paaslam eenmaal at, en de gemeenschap des Nieuwen Testaments, die er de liefdemaaltijden aanrichtte en het brood kwam breken.'[28]

Verder schrijft Leenhouts:

Ervan uitgaande dat het inderdaad het huis van Marcus geweest is, waar Jezus het Pascha met Zijn discipelen gevierd heeft en het Heilig Avondmaal heeft ingesteld, dan heeft Hij ook daar Zijn indrukwekkende 'Tafelrede' uitgesproken, die het karakter had van een 'troonrede'.

Dáár heeft Hij gezegd: *'Ik beschik u het Koninkrijk, gelijk mijn Vader het Mij beschikt heeft'* (…) en *'gij zult zitten op tronen om de twaalf stammen Israëls te richten'*. (Lucas 22:29,30)

Dáár heeft Hij dan ook het hogepriesterlijk gebed uitgesproken, waarin Hij zegt: *'Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen, die door hun woord in Mij geloven zullen, opdat zij één zijn, gelijkerwijs Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons één zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt.'* (Johannes 17:20-21 St. Vert.)

Dáár sprak Hij Zijn oecumenische bevel uit: '*Laat de beker bij u rondgaan'*. (Lucas 22:17)

Dáár heeft Hij de woorden uitgesproken: *'Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, die voor u uitgegoten wordt.'* (Lucas 22:20)

Dáár gaf Hij ook de richtlijnen voor de houding van de één tegenover de ander: *'De koningen der volken voeren heerschappij over hen en hun machthebbers worden weldoeners genoemd. Doch gij niet alzo, maar*

de eerste onder u worde als de jongste en de leider als de dienaar.' (Lucas 22:25,26) Daarbij gaf Hij zelf het voorbeeld in de voetwassing. (Johannes 13:1-17)

Toen ik enkele jaren geleden bepaald werd bij het 'adres' dat God bestemd heeft voor het indienen van de boodschap die Hij in 1948 gaf, juist met betrekking tot het herstel van het ene Avondmaal, had ik mij nog niet zo verdiept in deze diepe achtergronden ervan.

Nu begrijp ik waarom het de Koptische Kerk van Egypte moet zijn, waar de boodschap in eerste instantie moet worden ingediend.

Als de evangelist Marcus inderdaad zijn huis beschikbaar gesteld heeft aan Jezus om daar het Heilig Avondmaal in te stellen - en ik geloof stellig dat dat zo is -, dan is de Allerhoogste deze daad van geloof niet vergeten! Het beschikbaar stellen van je huis voor Jezus was in het toen zeer vijandige Jeruzalem een daad van de hoogste moed en getuigt van een 'gastvrijheid', die de bekende oosterse gastvrijheid ver overstijgt. Het is een daad van geloof en uiterste aanhankelijkheid aan Jezus en Zijn zending.

Ligt het dan niet voor de hand dat Hij voor het herstel van het Avondmaal, en daarmee van Zijn mystieke Lichaam, weer het 'huis van Marcus' aanwijst? Figuurlijk gesproken zijn de Koptische christenen het 'huis van Marcus', omdat zij immers nakomelingen zijn van de eerste Egyptische christengemeente, die door de evangelist Marcus te Alexandrië is gesticht. En dan besef ik terdege, dat ook deze kerk behoort tot de 'stenen van het verbroken Pinksteraltaar'. Maar zij is wel het 'adres' dat de Here aangewezen heeft, waaraan in eerste instantie de boodschap in zijn totaliteit gericht moet worden. Vanzelfsprekend met afschrift aan de andere kerken.[29]

Deze 'andere kerken' betreffen in de eerste plaats die kerken en stromingen voor welke de in 1948 door Ds. Leenhouts ontvangen boodschappen bestemd waren. Naast het indienen bij de Koptische Kerk van Egypte zal de boodschap daarom eveneens aan de Joodse religieuze instanties en de betreffende christelijke kerken worden aangeboden, als ook aan religieuze gemeenschappen die het merendeel van de Nederlandse christenheid vertegenwoordigen.

Om het Joodse volk in staat te stellen zijn door God bestemde Messiaanse ambt te kunnen vervullen, zal de heilige status van Israël temidden der natiën overeenkomst moeten vertonen met de status, welke Levi had temidden van de andere stammen. Het zal dus vrijgesteld moeten worden voor dit ambtswerk.

De profeet Jesaja roept, gedreven door de Geest des Heren, een *'jaar van het welbehagen des Heren'* uit met de woorden:

'… een jaar van het welbehagen des HEREN *en een dag der wrake van onze God; om alle treurenden te troosten, om over de treurenden van Sion te beschikken, dat men hun geve hoofdsieraad in plaats van as, vreugdeolie in plaats van rouw, een lofgewaad in plaats van een kwijnende geest. En men zal hen noemen: Terebinten der gerechtigheid, een planting des* HEREN*, tot zijn verheerlijking.*

Zij zullen de overoude puinhopen herbouwen, het verwoeste uit vroeger tijd doen herrijzen en de steden vernieuwen, die in puin liggen, die verwoest hebben gelegen van geslacht op geslacht. Vreemden zullen gereed staan om voor u de kudden te weiden, vreemdelingen zullen uw akkerlieden en uw wijngaardeniers zijn; maar gij zult priesters des HEREN *heten, dienaars van onze God genoemd worden; gij zult het vermogen der volken genieten en u op hun heerlijkheid beroemen. (…)*

En hun nageslacht zal onder de volken vermaard zijn en hun nakomelingschap te midden der natiën; allen die hen zien, zullen erkennen, dat zij het nageslacht zijn, dat de HERE *gezegend heeft.'* (Jesaja 61:1-9)

Deze profetie van Jesaja is in principe vervuld in Jezus (Lucas 4:18-21) en zal bij het aanbreken van 'het aangename jaar des Heren', het vrederijk voor alle volkeren, haar nadere vervulling krijgen.

De enige basis die van Godswege is gegeven om onze roeping tegenover Israël als priestervolk van de Messiaanse heilstijd na te komen is: Jezus van Nazareth, de Vredevorst, die als het Lam Gods door Zijn bloed de zonde der wereld wegneemt[30] en die volgens Johannes 11:52 ook gestorven is om de verstrooide kinderen Gods bijeen te vergaderen.

Als TEKEN zijn door een kleine groep gelovigen in Nederland en Zwitserland, gedurende een aantal jaren, speciale Avondmaalsdiensten gehouden, waarin een begin werd gemaakt met onze opdracht tot vrijstelling van het verkoren volk ten behoeve van hun priesterambt.

Zij kwamen tot dit initiatief door gehoor te geven aan het voorstel van Leenhouts in zijn boek 'Een Pascha voor Jahwe', een voorstel dat hij later in verschillende predikingen - als een soort oproep aan de ganse christenheid - heeft herhaald:

'…niet omdat een datum op zichzelf enige waarde heeft in het koninkrijk Gods, maar om der wille van de duidelijkheid van het teken doe ik aan allen die nog geloven in Jezus Christus, zoals Hij ons is geopenbaard door profeten en apostelen, het VOORSTEL:

> Vier stad na stad, dorp na dorp, wijk na wijk, het Heilig Avondmaal op de eerste vrijdagavond van de maand.
> Begin dit voor te bereiden.
> Laat het een Pniëlworsteling zijn.
> Verwacht dat de verbreking van Zijn lichaam op Golgotha ook nu de kracht heeft Zijn mystieke lichaam, de gemeente, te genezen.
> Geloof in de kracht van Zijn bloed en doe samen een beroep op de kracht van Zijn bloed, opdat daardoor de duistere, satanische machten, die zowel de valse eenheid

als de schuldige verdeeldheid instandhouden, gebroken mogen worden.
Overwin de duivel en de antichrist door het bloed van het Lam!
Verwacht over de ganse wereld het herstel van het ware Pinksteraltaar.
Verwacht op deze hereniging het vuur des Geestes!
Bidt in dezelfde geest als de eerste gemeente van Handelingen 4:24-30, en de herstelde gemeente zal met de heilige Geest vervuld worden om ook nú het Woord Gods met vrijmoedigheid te spreken.'[31]

Met nadruk stellen we hier dat het ging om een TEKEN, zoals Jeremia eens een akker moest kopen als teken van God dat er na de ballingschap weer huizen, akkers en wijngaarden gekocht zouden worden in het land. (Jeremia 32:15)

In deze diensten werd het Heilig Avondmaal gevierd naar het richtsnoer van de apostel Paulus in 1 Corinthiërs 11:26:

'Want zo dikwijls gij dit brood eet en de beker drinkt, *verkondigt gij de dood des Heren, totdat Hij komt.*'

Dit getuigenis ging gepaard met onze barmhartigheidstaak ten opzichte van het Joodse volk. De offers, die bij deze vieringen gebracht werden, werden verzameld in het speciaal daartoe opgerichte 'Beker- en Graanfonds', met het doel de helft daarvan te besteden voor het getuigenis aan het volk van God en de andere helft als barmhartigheid aan dit volk (symbolisch genoemd: het 'graan-gedeelte').

De naamgeving van dit fonds is ontleend aan de Jozef-geschiedenis, waarin Jozef de beschuldiging van het stelen van zijn 'profetische beker' gepaard liet gaan met barmhartigheid in de vorm van 'graanhulp'.

In 1969, op de 2e Pesach/Goede Vrijdag, is het 'graan-gedeelte' van het tot dan toe bijeengebrachte bedrag, als een 'eerstelingsgarve' aan Israël aangeboden en is, door het ontvouwen van een oorkonde bij de Klaagmuur in Jeruzalem, de bedoeling hiervan geproclameerd. De inhoud van deze oorkonde luidt als volgt:

OORKONDE

In het jaar 1948 verwekte God in Nederland een profeet. De boodschappen die hij ontving, brachten een onthulling van het voorlaatste geheimenis van Openbaring 10 en hebben betrekking op de toekomst van Israël. Wij, Nederlandse en Zwitserse christenen, zijn door de prediking van deze geroepene gewezen op de bijbelse beloften voor Israël en in het bijzonder bepaald bij de woorden van Exodus 19:6:

GIJ ZULT MIJ EEN KONINKRIJK VAN PRIESTERS ZIJN EN EEN HEILIG VOLK.

Wanneer wij deze woorden vergelijken met Jesaja 61, kan hiermee niets minder bedoeld zijn dan Israëls Messiaanse bestemming in het komende

VREDERIJK VOOR ALLE VOLKEREN.

De heilige status van het volk Israël temidden der natiën zal volgens Jesaja 61 overeenkomst vertonen met de status, welke Levi had temidden van de andere stammen. Deze stam was vrijgesteld voor zijn ambtswerk, mocht geen eigen stamgebied bezitten in juridische zin, behoefde ook geen eigen economie in stand te houden, want 'de Here was hun erfdeel', (Numeri

18:20), en toch hadden priesters en Levieten woonrecht in het beloofde land. Omdat heel het volk aan God erkentelijkheid verschuldigd was voor de verlossing uit Egypte door het bloed van het Paaslam, werd deze structuur mogelijk gemaakt. De vraag rijst: Welk motief zullen de volkeren ooit vinden om naar Jesaja 61:5,6 Israël hun vermogen te laten genieten opdat Israël als een rijk van priesters fungeren kan?

Wij hebben door Gods genade de betekenis ontdekt van het bloed van het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt,

JEZUS VAN NAZARETH, DE VREDEVORST

en zijn ons bewust geworden, dat hier van Godswege de enige basis gegeven is om onze roeping tegenover Israël als priestervolk van de Messiaanse tijd na te komen.

Wij maken thans een begin met het aanbieden van ons 'losgeld' voor Israëls vrijstelling tot priesterdienst in het naderende RIJK GODS en geloven dit te moeten doen, ondanks het feit dat Israël tot op deze dag Jezus van Nazareth verwerpt als de Messias. Immers, nooit hief een struikeling van Levi de lossingsplicht der andere stammen op. Zo blijft voor ons christenen onaantastbaar het Woord van onze Meester: '…de zaligheid is uit de Joden' (Johannes 4:22) en daarmee blijft ook op ons de verantwoordelijkheid rusten voor het volk der verkiezing. (Romeinen 11:31)

In speciale avondmaalsdiensten brachten wij als een kleine groep gelovigen een bedrag van *f*. 14000 bijeen in het 'Beker- en Graanfonds', met het doel de helft daarvan te besteden voor het getuigenis aan het Volk van God en de andere helft als 'eerstelingsgarve' Israël aan te bieden. Wij beseffen zeer

wel, dat het kleine bedrag van *f*. 7000 slechts symbolische waarde heeft, doch dit had de akker van Jeremia ook. (Jeremia 32:15) En al kunnen wij in een oorkonde maar enkele aspecten noemen van het vele, dat voor ons is opengegaan en ons tot deze aanbieding heeft bewogen, wij geloven onvoorwaardelijk, dat God ons de weg getoond heeft, waarlangs Zijn plan met Israël en met de wereld in vervulling gaat.

Namens de deelnemende gelovigen tekent het bestuur der Stichting Getuigenis en Eenheid te Amsterdam. Het Bestuur verklaart, dat het in de oorkonde genoemde bedrag zal worden overgemaakt zodra het bericht van aanvaarding door de voor Israël verantwoordelijke instanties het secretariaat van de stichting heeft bereikt.

AMSTERDAM, datum van ondertekening 26-1-1969

JERUZALEM, bestemde datum van aanbieding 4-4-1969, 2e Pesach/Goede Vrijdag. (Leviticus 23:11)

Tevens is hiervan persoonlijk verslag uitgebracht bij het Ministerie van Religieuze Zaken van Israël en schriftelijk aan de Regering en het volk van Israël, middels een Open Brief, die eveneens was gedateerd op 4-4-1969, 2e Pesach/Goede Vrijdag:

OPEN BRIEF AAN REGERING EN VOLK VAN ISRAEL

Hooggeachte Leden van de Regering,
Hooggeacht Volk van Israël,

Het is U stellig allen bekend, hoe het begrip STAAT onvergelijkbaar is met de hoge STATUS, waartoe God U geroepen heeft, nl. te zijn temidden der natiën een Koninkrijk van Priesters en een heilig volk. (Exodus 19:6; Jesaja 61:5,6) Het alleen maar als STAAT functioneren temidden der volkeren, betekent zoveel als 'gelijk zijn aan de volkeren rondom'. (1 Samuël 8:20) Doch het functioneren als Koninkrijk van Priesters postuleert het heilig zijn, het voor de dienst van God afgezonderd zijn, zoals de stam van Levi afgezonderd was voor de andere stammen.

De situatie, waarin U nu verkeert, trekt als een magneet Oost en West in scherpe tegenstellingen tegenover elkaar aan en waar U in de Schrift Gods eerstgeborene genoemd wordt (Exodus 4:22), en daarmee representatief geacht moet worden voor alle volkeren, brengt een 'to be or not to be' positie van Uw volk onherroepelijk een grenssituatie met zich mee voor de hele mensheid. Daartoe wordt het in vervulling gaan van Gods belofte voor U inzake Uw status in de Messiaanse tijd een ABSOLUTE VOORWAARDE voor het voortbestaan van de hele mensheid. Immers, een politieke oplossing kan alleen maar geboren worden uit een religieuze oplossing. Dit is

de vergeten dimensie bij alle diplomatieke voorstellen tot vrede voor het Midden-Oosten en voor de wereldvrede in het algemeen. Daarom is elk politiek ontwerp, waarbij Israëls verkiezing genegeerd wordt, een aan de Eeuwige gericht verzoek om met die banvloek te komen waarover Maleachi door de Heilige Geest gesproken heeft. (Maleachi 4:6) Intussen blijft de hemel van koper en valt er geen druppeltje 'sjalom' op een dorstige aarde. De eerstelingen van deze nood zijn al tastbaar aanwezig. De volle oogst van deze ellende komt ook, nl. het absolute vastlopen van het leven der volkeren.

Doch hoe ook door Jood of christen de dwingende noodzaak mag worden ingezien van een in vervulling gaan van de goddelijke beloften inzake Israëls STATUS als Koninkrijk van Priesters, ieder gevoelt, dat zulk een vervullingsactie boven het menselijke vermogen uitgaat en daarom een goddelijke ingreep zal betekenen van een zodanige hevigheid en omvang, dat wij tot op Mozes en de uittocht en tot op Elia en het Karmelgericht moeten teruggaan om naar woorden te zoeken, die aan onze verwachting uitdrukking kunnen geven. Waar echter de heilige historie wel vele voorbeelden van geeft bij het in vervulling gaan van goddelijke beloften, is het van de kant van de gemeente gelovig aanvaarden van een

GODSOORDEEL.

Was het Pascha vieren in wezen niet een zich prijsgeven tijdens de maaltijd aan een Godsoordeel? Was het Karmelgericht geen Godsoordeel en zou dit Godsoordeel ooit plaatsgevonden hebben, als het volk met 'neen' had gereageerd op het voorstel van Elia? (1 Koningen 18:24)

Zo waarachtig als deze God leeft - ik vraag U Israël in Zijn Naam - krachtens een goddelijke roeping tot mij gekomen in 1948, JA te zeggen op de uitnodiging een Godsoordeel te aanvaarden teneinde te komen tot een religieuze oplossing. Er zijn maar twee mogelijkheden: òf een Messias die met Jezus van Nazareth niets te maken heeft, grijpt zodanig in, dat U uit Uw religieuze en politieke schemertoestand wordt weggerukt en voor het oog van alle volkeren hemelse volmachten ontvangt voor de ambtelijke status van Koninkrijk van Priesters, met alle consequenties voor de heidenvolken daaraan verbonden (Jesaja 61:5,6) - òf deze hoge STATUS wordt U geschonken door Hem, die zoals de christenen geloven met de apostel Paulus: 'opgevaren is ver boven al de hemelen, opdat Hij alle dingen vervullen zou.' (Efeziërs 4:10) Daar hoort dan ook bij de vervulling van Jesaja 61:5,6.

Welnu Israël, aanvaard dan een 'competitie der altaren' voor het forum der hele wereld. Bouw Uw Joods nationale 'altaar' - hoe U dat ook ziet - maar bouw het in confrontatie met een ander altaar en in volstrekte openheid voor een uitspraak des Heren. God zal zeker antwoord geven. Immers, ook de afloop der geschiedenis telt als een uitspraak des Heren. (Psalm 105:19) Dan zal tegenover Uw altaar 'een altaar' gebouwd worden door 'het WOORD en de GEEST' van Jezus Christus en op de basis van Zijn bloed, het bloed der verzoening. Het zal gebouwd worden in liefde voor U, want degenen die daaraan meehelpen wensen U het geraken tot de heilige STATUS van het Koninkrijk van Priesters in het komende Rijk Gods van harte toe.

In de bijgevoegde tekst van de oorkonde, die op 2e Pesach - dus op Goede Vrijdag - bij de muur werd 'bewogen' als een

eerstelingsgarve voor de God van Israël, vindt U een minimodel van hetgeen door een profetische boodschap in Nederland en Zwitserland werd opgeroepen onder goddelijke bevestiging van zeer grote tekenen en wonderen. En wat God in het klein begon, zal Hij op wereldschaal voltooien.

Hoe nu voorts de geestelijke achtergrond van dit voorstel is, welke geheimen geopenbaard werden, hoe een 'competitie der altaren' in de praktijk uitvoerbaar is, welke aspecten opengaan, hoeveel tere en harde punten geraakt kunnen worden - kortom alle mogelijke vragen die zich voordoen bij dit voorstel, wil ik graag met U bespreken.

Tenslotte wijs ik erop dat voor de aanbieding van de eerstelingsgarve uit de heidenwereld op dit moment nog geen priesterhanden te vinden waren, die de aanbieding in ontvangst konden nemen IN DEZELFDE ZIN als waarin het gegeven werd door de gelovigen. De waarachtigheid gebiedt ons het voor U in reserve te houden, totdat deze handen er wel zijn. Maar mochten Uw officiële instanties nu of later besluiten een diepgaand onderzoek in te stellen naar de motieven van het voorstel, dan is bij de gelovigen die offerden voor deze eerstelingsgarve de volle vrijmoedigheid aanwezig, met de genoemde gelden in de kosten van een onderzoek bij te dragen.

Met hartelijke groet en een gebed in het hart om de vrede van Jeruzalem, w.g. A.A. Leenhouts

In februari van het jaar 1970, op het Feest van Aïd El Kebir, het offerfeest van het broedervolk van Israël, de Arabieren, bracht Ds. Leenhouts de profetische boodschap bij Koning Hassan II van Marokko en sprak hij er met de rector magnificus en een college van hoogleraren van de Universiteit van Fes en stuurde hij een Open Brief naar alle Arabische landen, middels hun ambassades aldaar.

Het valt buiten het bestek van dit begeleidend schrijven om dieper in te gaan op de overige saillante momenten uit zijn profetische bediening en de bijzondere weg die hij daardoor moest gaan.

TOT BESLUIT

Tot besluit citeren wij de woorden, waarmee Leenhouts Israëls glorieuze toekomst - en daarmee die van heel de mensheid - schetst, wanneer het verkoren volk eenmaal tot zijn Messiaanse bestemming zal zijn gekomen:[32]

'Wanneer Israël dan - in het aangename jaar des Heren - door God zal worden ingezet als kroongetuige van het Lam onder alle volkeren, zal de droom van Jozef een diepe vervulling krijgen. Want dan zal blijken hoe de stamvaders en het volk uit hen voortgekomen inderdaad 'sterren' zijn, geplant door de Allerhoogste aan het firmament der wereldhistorie. Sterren, die het lot der volkeren bepalen en richten. Niet uit zichzelf, maar omdat ze hun licht ontlenen aan die middelste 'Ster', in en uit hun midden opgegaan: Jezus Christus, de blinkende Morgenster.

In hun buigen voor de middelste Ster geven ze licht en bepalen ze 's werelds lot. Want het zal blijken hoe de stamvaders en het volk uit hen voortgekomen, inderdaad schoven zijn op de wereldakker, om te dienen tot voeding van de volkeren die hongeren naar ware vrede en verzoening.

Schoven en voeding zullen zij zijn, maar alleen in hun buigen voor de middelste 'Schoof', Jezus Christus, die door Zijn verzoeningsdood DE voeding der wereld is: HET BROOD DES LEVENS. Wat zal hun aanneming anders wezen dan leven uit de doden?

Een PAASFEEST - een voorbijgang van de doodsengel: '*…opdat Ik niet kome en de aarde met de ban sla.*' (Maleachi 4:6);

Een PINKSTERFEEST - een oogst van volkeren wordt binnengehaald. (Amos 9:11-15; Johannes 4:35,36; Handelingen 15:16-18);

Een Loofhuttenfeest - '… *de aarde zal vol zijn van de kennis des Heren, gelijk de wateren de bodem der zee bedekken.*' (Jesaja 11:9)

'Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen: Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen.'

NOTEN

1 A.A. Leenhouts: 'Een Pascha voor Jahwe', pag. 5-8, Stichting Getuigenis en Eenheid, Den Haag, z.j.
2 A.A. Leenhouts: 'Wedstrijd der altaren', pag. 10,11, Primo Vere b.v., Den Haag, 1981
3 A.A. Leenhouts: 'Wedstrijd der altaren', pag. 153,154, Primo Vere b.v., Den Haag, 1981
4 A.A. Leenhouts: 'Een Pascha voor Jahwe', pag. 10-14 en 251, Stichting Getuigenis en Eenheid, Den Haag, z.j.
5 A.A. Leenhouts: 'Een Pascha voor Jahwe', pag. 8-10, Stichting Getuigenis en Eenheid, Den Haag, z.j.
'Mijn wraak is barmhartig', pag. 38-41, Stichting Getuigenis en Eenheid, Den Haag, 1971
6 C. van der Waal: 'Antithese of synthese?', pag. 29-34, J. Boersma, Enschede, 1951
7 J.A.E. Vermaat: 'Kerk en tegenkerk', pag. 22,23, Buijten & Schipperheijn, Amsterdam, 1972
8 Dr. D. Hedegård: 'De oecumenische beweging en de bijbel', pag. 149,150, Internationale Raad van Christelijke Kerken, Amsterdam, 1959
9 J.A.E. Vermaat: 'Kerk en tegenkerk', pag. 24, Buijten & Schipperheijn, Amsterdam, 1972
10 J.A. Zeilstra: 'Van evidente betekenis' in: '50 jaar Wereldraad van Kerken - monument van eenheid?', pag. 35, Documentatieblad voor de Nederlandse Kerkgeschiedenis na 1800, mei 1998, jaargang 21, nr. 48
11 Karl Barth in zijn toespraak op de plenaire zitting van het congres van de Wereldraad van Kerken over het onderwerp van sectie IV: De menselijke verwarring en Gods heilsplan', TROUW, 25 augustus 1948
12 Dr. D. Hedegård: 'De oecumenische beweging en de bijbel', pag. 197-201, Internationale Raad van Christelijke Kerken, Amsterdam, 1959
13 Gerhard Besier: 'Nationaler Protestantismus und Ökumenische Bewegung', pag. 325,326, Duncker & Humblot, Berlin, 1999
14 NRC, 15 mei 1948: 'De Joodse Staat Israël uitgeroepen', en 'Israël moet nu op drie fronten strijden';
Het Parool, 18 mei 1948: 'Legers der Arabische landen rukken op in Palestina'.
15 NRC, 29 mei 1948: 'De Joden in het oude Jeruzalem capituleren'.

16 TROUW, 23 augustus 1948: 'Drie wereldmachten tegenover elkaar op Potzdammer Platz' en Dr. Mott in: 'Wereldraad van Kerken opent Congres';
Foster Dulles en Prof. Hromodka: 'Overwin eerst de oorzaken die tot oorlog leiden', TROUW, 25 augustus 1948

17 Politische Paperbacks: 'Das geteilte Deutschland', pag. 34, W. Kohlhammer Verlag, Stuttgart, 1965;
NRC, 2 juli 1948: 'Achtergrond van de nieuwe moeilijkheden te Berlijn'.

18 TROUW, 22 november 1948: 'Tsjang: Alles of niets';
TROUW, 15 december 1948: 'V.S. niet bereid China uit moeras van communisme te helpen'.

19 R. Kuiper: "Vuur en vlam", pag. 11-13, Buijten & Schipperheijn, Amsterdam, z.j.

20 R. van Reest: "De braambos", deel I, pag. 9, Oosterbaan & Le Cointre N.V., Goes, 1969

21 R. Kuiper: 'Vuur en vlam', pag. 14, Buijten & Schipperheijn, Amsterdam, z.j.

22 Hervormd Enschede, nummer 329, 25 juni 1948

23 W. Glashouwer en W. Kalkman: Ingezonden (Mythe IV) in Hervormd Nederland, 14 januari 1967;
J.J. Buskes: 'Ontvangen van de Heilige Geest, geboren uit de maagd Maria', Ingezonden (Mythe V) in Hervormd Nederland, 14 januari 1967

24 A.A. Leenhouts: 'De slag om Jeruzalem', (grammofoonplaat), Stichting Getuigenis en Eenheid, Den Haag, z.j.

25 A.A. Leenhouts: 'Kerstbrief', 1996

26 A.A. Leenhouts: 'Bijlage bij Paasbrief', 1997

27 Marcus, monnik van het klooster Deir Amba Bichoi in de woestijn van Nitrië, bisschop voor de Orthodoxe Kopten in Frankrijk: 'Introductie tot de Koptisch Orthodoxe Kerk', pag. 4-5, Uitgave van de Koptische Orthodoxe Kerk Nederland

28 K. Schilder: 'Christus aan de ingang van Zijn lijden', pag. 148,149,151, J.H. Kok, Kampen, 1930

29 A.A. Leenhouts: 'Contactbrief', april 1997

30 Opgetekend uit de oorkonde, die op 4 april 1969 door A.A. Leenhouts is aangebracht aan de Klaagmuur te Jeruzalem

31 A.A. Leenhouts: 'Een Pascha voor Jahwe', pag. 251, 252, Stichting Getuigenis en Eenheid, Den Haag, z.j.

32 A.A. Leenhouts: 'De slag om Jeruzalem', (grammofoonplaat), Stichting Getuigenis en Eenheid, Den Haag, z.j.

De Sjofar-serie werd geschreven door Dr. A.A. Leenhouts en kwam gereed kort voordat de auteur op 86-jarige leeftijd overleed. De schrijver geeft een opmerkelijke exegese van bijbelse beloften inzake de toekomst van Israël en de eenheid van alle christenen. Deze exegese is voortgevloeid uit een rechtstreeks spreken van God in 1948.

In dit 'geestelijk testament' van Leenhouts wordt een oproep gedaan aan alle gelovigen in de wereld om borg te staan met woord en daad voor de waardige omschakeling van de 'Joodse Staat' naar de voor dit volk bestemde status van 'Koninkrijk van Priesters'.

Dit boekje is een 'Ten Geleide' bij de Sjofar-serie en valt onder redactie van de Stichting Getuigenis en Eenheid. Meer over het leven en werk van Leenhouts en de doelstelling van de Stichting is te lezen in het voorwoord.

De Sjofar-serie omvat de volgende boeken:

"De man met de kruik" (1992)
"De zeven Sjofarim in de Apocalyps" (1995)
"De beker van Jozef" (1998)
"De volheid der heidenen" (2001)

GETUIGENIS
EN EENHEID

Stichting Getuigenis en Eenheid
Postbus 64814, 2506 CE Den Haag
info@getuigeniseneenheid.nl
www.getuigeniseneenheid.nl